

ЯСЕН
ВЕДРИН

ВЪЗХОДЪТ НА ПАДЕНИЕТО

СЪДЪРЖАНИЕ

МАХАЙ СЕ, НЕПРАВДО!	5
ПРИТЧА ЗА ДЪРВЕТАТА	6
МРАМОРНИЯТ ДАВИД.....	8
ВЪЛКОЛИС	9
ЧЕТИВО ЗА ДНЕШНИЯ ПАТРИЦИЙ	10
НЕ ЩА ВЪРХА ТИ, ДЯВОЛЕ!	11
РЕКВИЕМ ЗА СВЕТА	12
ПАРАДЪТ НА МЪРТЪВЦИТЕ.....	14
НЕ ИСКАМ ВСИ СВЕТИИ!	15
ПРЕДИ УТРЕШНИЯ "ЧЕРЕН ПЕТЪК"	16
ЧЕРЕН ПЕТЪК.....	17
ИЗ ТРЕТА КНИГА НА ЦАРЕТЕ	18
РЕКВИЕМ ЗА НЕЧЕСТИВИЯ	19
ЕФИАЛТ	20
ТЕКАТ ПОСЛЕДНИТЕ ГОДИНИ	21
БЮРО "ИЗГУБЕНИ ДУШИ"	23
ПРОРОК В ПУСТИНЯ.....	25
ДИАГНОЗА НА СВЪРШЕКА	27
НЕЧЕСТИВИЯТ СВЯТ	28
ВЛАСТТА НА КУКЛОВОДА.....	30
ЗАКОНЪТ НА ДЖУНГЛАТА	31
КУТИЯТА НА ПАНДОРА	32
КРЪСТЪТ, ЩОМ ОТ ЗЛОТО СЕ ПРЕЧУПИ	33
ЕЛА, ЛЮБОВ ОТ ВИСИНАТА!.....	34
ФАЛШИВИЯТ ХРИСТОС	35
ИДЕ СКОРО СЪДИЯТА...	36
КОГАТО ВЕЧЕ НЯМА ДА НИ ИМА...	38
В КРАЯ НА СТАРИЯ СВЯТ	39
ВЪЗХОД ИЛИ ПРОВАЛ?	41
"НЕ ДАЙ СИ БОЖЕ!"	42
ОСТРИ ВЪПРОСИ	43
ХАП ОТ ГОСПОДНАТА АПТЕКА!	44
ДУШИТЕ НА ПОДПАЛВАЧА.....	45
ДИАГНОЗА	47
ГРЕХЪТ НА ИСАВ	48
ТИТАНИЧНО - ЗА СВЕТА!	50
"ХАЙДЕ ЛАЗАРЕ! СТАВАЙ, ИЗЛЕЗ!"	52
КРАЙ ЗЛАТНИЯ ЧОВЕШКИ ТРОН	53
ПОУКА И ПРИСЪДА	55
ПОГРЕШНА ЖАЖДА	57
ЗАЛЕЗЪТ НА СВЕТА.....	58
СЪДБАТА НА БЕЗЧЕСТНИТЕ ДУШИ	60

ВЯРАТА ПО СМЕТКА.....	61
ПОСЛЕДНИЯТ ВЕЗУВИЙ.....	62
ПАРЧЕНЦА ОТ ДУШИ.....	64
ТОЧКАТА НА НЕВЪЗВРАТА.....	66
ПУСТИНЯТА НА МЕРЗОСТТА.....	68
СТРАШНИЯТ ОТТАТЪК СЪД	70
ЛЕГИОН.....	72
ТАМ, КЪДЕТО ПРОШКА НЯМА	73
ПРИТЧА ЗА ДОБРЯКА И ЗМИЯТА	74
ЗВЕЗДАТА НА ДАВИД	77
ГЛЕДАМ, БРАТКО, ВОЙНИТЕ.....	79
НАКРАТКО КАЗАНО, И ЯСНО... ..	80
МИРА ГОСПОДЕН СЪХРАНИ!	81
МЛАДОЖЕНЕЦЪТ ИДВА ОТГОРЕ!	83
ВИК КЪМ ИЗРАЕЛ!	85
ЗА КЛЕТНИКА ЩЕ БЪДА ПРИТЧА!.....	86
СЕТНИНАТА НА ПЛЯВАТА	87
БОЛКА НЯМА... ..	89
ТЪЖНА ЕПИКРИЗА	91
ЯМАТА НА БЕЗБОЖИЕТО	93
ДЕКЕМВРИ	94
ЕДНА ТРЪБА БУЧИ, НЕ СПИРА... ..	96
ОТНОСНО КРЪСТА.....	98
ЗАЩО ПРИВЛИЧА ГИ МАГНИТЪТ... ..	99
ОГРАДАТА НА СКОТА	101
ЩОМ ЗАТВОРИ СЕ ВРАТАТА.....	103
КОГАТО ДО КОКАЛ ОПИРА СЕ НОЖ... ..	106
НАПИСАНОТО ЩЕ СЕ СЛУЧИ.....	108
ПРО И АНТИ!	110
РОВ В ИЗМАМЕНАТА ПЛЪТ	112
ГНЕВЪТ НА ИРОДИАДА.....	113
ПЪТНИЯТ ЗНАК	115
ВАЛТАСАР.....	117
ТЪМНИЯТ КАПАН.....	119
ЗАЩО ЛИ В АДА Е ГОРЕЩО?.....	120
ВРЕМЕТО НА ЗЛОТО.....	122
СУЕТА НА СУЕТИТЕ	124
СИРЕНАТА НА СТРАЖАРЯ	126
ЕДИН ДАВИД Е НУЖЕН!.....	128
ЗА ИДЕЩИТЕ СЪДБИНИ	130
ПЛОЧИТЕ НА МОИСЕЙ.....	132
ИЗБРАХ СИ СТРЪМНАТА ПЪТЕКА.....	134
КОГАТО ПЛЕВЕЛЪТ ЦАРУВА... ..	136
ОТЪРСИ СИ ПРАХТА ОТ НОЗЕТЕ!.....	137
СТИХ ЗА ПРОБУЖДАНЕ	139

ДА ИДВА ТОЗИ СВЪРШЕК ВЕЧЕ!.....	141
СЛЪНЧЕВО ЗАТЪМНЕНИЕ	143
ОТДАВНА ПРОЧЕТЕНА КНИГА	144
ВЕЛИКИЯТ ОТ БОГА ДЕН	146
КОГАТО В ПЪТЯ ХОДЯТ ДВАМА...	148
ПРИСЪДАТА НАД СЕНААР	150
НАЙ-ВЪРХОВНИЯТ БАНДИТ	152
ПРЕДИЗВИКАН СТИХ.....	154
СМЪРТТА ПРИЛИЧА НА СОДОМ.....	155
УПАДЪЧНИЯТ СВЯТ	156
ПОСЛЕДНАТА ДРАМА	157
ПРИСЪДАТА НА СЪДИЯТА	158
КЪМ СТОПАНИНА НА БЕЛИЯ ДОМ!	160
ДАР В ДАРЯВАЩИ ВЕКУВА!.....	161
НЕ ТЪРСИ ЖИТЕЙСКИ БЛЯСЪК!	163
НАДПИС: ЗАЕТО!	165
СЪДБОВНИ ВЪПРОСИ	166
НАД ВСИЧКИ ВИДИМИ НЕЩА.....	167
СТРЪМНА ГРАНИЦА.....	168
НАТРУПАНИ СА СМЕТКИТЕ...	170
КОГАТО МОЯТ БОГ СЕ ГНЕВИ	172
КОГАТО АЛЧНОСТТА Е ДОБРОДЕТЕЛ	173
ПРИСТИГА СВЪРШЕКЪТ...	174
СПОМНИ СИ БОГ, НАВУХОДОНОСОРЕ!.....	176
ТАМ, КЪДЕТО НЯМА ВЕЧНОСТ...	177
ПРОВАЛЪТ И ПРИСЪДАТА	179
ДРЕВНА ПОУКА КЪМ ВСИЧКИ ДУШИ.....	180
КОРОНА ИСТИНСКА, ОТ ТРЪНИ...	181

МАХАЙ СЕ, НЕПРАВДО!

Махай се, неправдо! Като мор проклета!
Кой на този свят те грозно възцари?
В битка за корони - евтини ментета -
грешен род те търси, за да прегори.

Гнусна и неверна, зла и бездуховна,
водиш ти, неправдо, в тъмния вертеп.
Всякога честита, никога виновна,
пищно позлатяваш влюбените в теб.

Сутрин си Цирцея, муза на шопари.
Вечер си Горгона, с каменни царе...
С червеи са пълни твоите олтари,
но слепецът няма как да ги съзре.

Сцила и Харибда, челюсти на ада,
в страшен рев изригват, мъчени от глад.
И от теб, неправдо, чакат си обяда -
млада VIP персона, стар аристократ...

Махай се, неправдо! Стига ми досажда,
да не ти разпоря тлъстия корем...
Който теб намрази - в Истина се ражда
и пребъдва горе, в светлия Едем.

ПРИТЧА ЗА ДЪРВЕТАТА

Събрали се дърветата веднъж.
Поискали си цар - да ги владее.
Най-славен да е той - нашир и дълж,
а името му - всеки да възпее.

Ела, Смокиньо! Ти ни цар бъди!
Че друга като теб в гората няма.
Плодът ти нека в скръб ни подслади.
Достойна си сред нас. И най-голяма.

Не ще оставя сочния си плод! -
отвърнала Смокинята тогава.
За мене да слугувам е Живот,
а всяка земна власт ме отвращава.

Ела, Маслино! Ти се възцари!
Къде да търсим като тебе друга?
От Святото ти Мирово лъч гори!
Ценена си - от Севера до Юга!

Не ще царувам с моите зърна! -
Маслината им рекла с благост Свята.
Един е Бог, даряващ Светлина!
Без Него няма Смисъл на земята!

Ела, Лознице слънчева, над нас!
И вино нека в чашите се лее!
Царица ни бъди, с безмерна власт,
че с твоя трон лесът ще се гордее!

Не бих държала гроздове в пръстта! -
Лозницата им казала с омая.
Не всяко вино ражда суета,
но страстите сами си търсят края.

Повяхнали дърветата в кошмар.
Над тях не искал никой да царува.
Къде да си намерят господар,
а той до тлен цената да си струва...

Намерили го... Трън! Бодлив до смърт!
В рояци от разбунени комари.
Отрови смучел в дупката на кърт
и дращел и бодял, когото свари.

Ела, о, страшний! Ти бъди ни цар!
Намушкай ни с бодлите си зловещо!
Крещи у нас гласът на всяка твар!
Царувай, Тръне! Молим те горещо!

У свят лукав бъди ни земен дял,
догде пръстта ни в пръстното изгние!
Че този е последният ни хал -
да бъдеш ти у нас, и в тебе ние...

МРАМОРНИЯТ ДАВИД

Във всеки мрамор спи един Давид,
но Скулптора очакват си длетата.
И смисълът, под жилките покрит,
на вярата едничък е следата.

Почива Микеланджело отвъд.
Епохата е ялова, за жалост...
В очакване на Страшния си Съд
глупците бият с чукове нахалос.

Да би помогнал Господ! Но, не би...
Мълчи Творецът тайните Си свише.
Премъдрите Му всякога съдби
не може летописец да опише.

Светът не иска древен Самуил.
И Мирото е пуст анахронизъм.
Не с Корена Давидов, но с бодил,
в духа си многократно е пронизан.

Зад бронята на пищен Голиат
преживят сноби жалката си похот.
И в своя лицемерен маскарад
лика си ваят - в суета и грохот.

Във всеки мрамор спи един Давид,
но Скулпторът сред бесните Го няма.
А вярата напомня прозелит,
продаден на търговците във Храма...

ВЪЛКОЛИС

Когато и последната искрица
угасне под смрачилата се вис,
Вълкът ще се ожени за Лисица
и скоро ще се пръкне Вълколис.

А този звяр, за грешните пречуден,
в сърцата им ще скочи - зъл, лукав.
И всичките народи в порив блуден,
ще го възпеят като величав.

Ще бъде цар, въздиган от кумири.
Звезда ще бъде, викана на бис.
Поклонници с китари и псалтири
ще хвалят своя славен Вълколис.

И в поривите земни, като гъби,
запържени в чудовищен обяд,
не ще усетят вълчите му зъби,
ни ямата в лисичата му смрад.

Но в кървав пир, догде се напирува,
ще го прониже Меч от Правда, бял,
и Вълколис, престанал да царува,
ще рухне в огън, сяр и печал.

ЧЕТИВО ЗА ДНЕШНИЯ ПАТРИЦИЙ

О, властнико щастлив! Не се надувай,
подобен на патриций от Помпей!
Спомни си разгневения Везувий
и две сълзи пред Господа възлей.

Че тръгне ли изригналата лава
не ще те милостиво пощади...
И няма да ти стигне дъх за слава
от коравосърдечните гърди.

Дочуваш ли как кратерът бълбука
и тътенът вещае твоя крах?
С пари ли ще си купиш час сполука,
когато си пред Бога сиромас?

Не знаеш ли, че пъкълът пояжда
най-тлъстите на този свят червив?
А долу сред огньовете е жажда -
мъчителна от дух немилостив...

Преди гневът да дойде вулканичен -
натрупаното с две ръце раздай.
Пред клетника, от тебе необичан,
с една последна обич се покай.

Едно въже - духа ти да издигне
нагоре от света изпепелен...
Че Бог като Везувий ще изригне,
за да изрине гниещата тлен.

И тронове, корони и престоли
безпаметни ще рухнат в пепелта.
Патрициите зли, до ужас голи,
ще стегне във прегръдка печалта...

НЕ ЩА ВЪРХА ТИ, ДЯВОЛЕ!

В едно сърце не всичко се побира,
а само извисените неща.

Дори да искаш светлата ми лира,
не ща върха ти, дяволе... Не ща!

Корони, лаври, златни пантеони
за своите драскачи запази.
И скрий от тях ръждата как се рони,
щом червеят в перата им пълзи.

Превръщай имената им на стока.
Продавай ги. Клиентите са бол.
Че в своята обреченост жестока
творецът с етикет е бос и гол.

Звезда, която в пръст е приземила
на разума небесните лъчи.
Или пък съвест, като пот избила,
която вижда злото, а мълчи...

Не съм казан за подлост и поквара.
Залостих си вратата. Без печал.
Две шепи да напълня с глътки вяра,
ще знам, че ненапразно съм живял.

В сърцето ми не всичко се побира,
но ти за мен низвергнат остани...
Дори с една обезценена лира
ще славя Бог през земните си дни.

РЕКВИЕМ ЗА СВЕТА

Светът се срутва. Спор да няма.
И адът е разтворил паст.
А в тази предузната драма
човекът си подбира власт.

Царе - с лопата да ги рине.
Заможни, хитри... Змийски род.
Но Истинският Цар един е
на Вечния Си небосвод.

Надежда вече не остава
в залог за пръст или за плът.
С природа гнусна и лукава
примамва грешните светът.

Тъй както малките карфици
магнитът властен ги държи,
така душите са под прицел
на най-изкусните лъжи.

Да би решил свидетел верен
да ги обърне в път назад,
дори от дявола по-черен
ще бъде примерът му Свят.

Ще бъде стъпкан с ярост дива
от побеснелите тълпи.
Кръвта си даже да пролива
и като дякон да заспи...

Светът се срутва. Зъл. Безбожен.
Увит в прегръдката на змей.
Приляга в брачното му ложе,
а Бога счита за злодей.

Потоп от гняв ехти, приижда.
Слепят земните царе.
И само пришълецът вижда,
че всичко скверно ще измре.

В дълбоко изкопана яма
ще паднат злите в близък час.
Светът се срутва. Спор да няма.
И адът е разтворил паст.

ПАРАДЪТ НА МЪРТЪВЦИТЕ

Мъртъвците си спретват всемирен парад,
за да следват смъртта си богиня.
От душите им лъха гробовната смрад
с дъх на алчност и мирис на тиня.

Всички - пешки на Злия, хвалят своя палач
и се хият с гримаси зловещи.
А в сърцата им, скрити в измамния здрач,
се оглеждат катранени пещи.

Във вселена от пепел те са тъмни звезди.
Всяка - с хитро лукавство възпята.
Но оставят в парада си гнусни следи
до отровния зъб на змията.

Поруганата правда се гърчи под тях,
без да проси за миг от пощада.
А пък те - предоволни в осъзнатия грях,
маршируват честити към ада.

От ръцете им скверни се разпалва война.
От очите им - Ирод наднича.
Те преследват Исус да Му търсят вина
и с олово оплитат си бича.

Те - отдавна проклети да не срещнат покой -
мъртъвците на дух богохулен,
днес превръщат света във потопен порой,
от лъжи и измами прибулен.

Мъртъвците си спретват всемирен парад,
за да следват смъртта си богиня.
Но защо им е слава, принизена до ад,
или свят, като гола пустиня?...

НЕ ИСКАМ ВСИ СВЕТИИ!

Не искам “вси светии” за надежда.
Христос ми е достатъчен - до гроб.
И нека в Него моят дух се вглежда,
а не във демоничния въртоп.

Сърцето ми вратата ще залости
за шоуто на хитрия пират,
и с веселите черепи и кости
не ще заситя тъмния му глад.

Изчадие е той. Не се насища
от сдъвкани в магията души.
Гори ли огън - ражда пепелища.
Пълзи ли червей - храмове троши.

А демонът - дори прикрит под маска,
остава хищник. С челюсти гризе.
И само луд, решил да ръкопляска,
превръща си душата на мезе.

Но моята с безумия не свиква.
Втвърдена - със Христос ще устои.
Проклетата да е дупчената тиква,
че в нея само лепкав мрак струи...

Светиите са горе... В град от злато!
А в гробищата долу - бесове.
И този свят - тресавище и блато -
влечугите към тинята зове.

Христос ми е достатъчен! До века!
Не ща “светии” в гробищен парад.
Че смисълът се губи пред човека,
отгоре вдъхнат - да погине в ад...

ПРЕДИ УТРЕШНИЯ “ЧЕРЕН ПЕТЪК”

Когато утре юрне се тълпата
да търси стоки с много келепир,
вдигни очи към Бога в синевата
и пожелай си Неговия Мир.

Не ще се свършат светските съблазни.
Пришпорена - тълпата ще търчи.
Да можеше да види колко празни
са нейните измамени очи.

Как пада във капаните зловещи,
как граби ненаситно, как пръхти
да влачи най-жадуваните вещи
през черните си петъчни врати.

Най-страшна е в душите слепотата.
Не виждат на Небето Кой блести...
Когато утре юрне се тълпата -
пролей сълза, та Бог да им прости...

ЧЕРЕН ПЕТЪК

Черен петък раззина
тъмна, пагубна паст.
И търчат в магазина,
полудели от страст.

Там заграбват ръчища
стоки с ниски цени.
И се блъскат пълчища,
и припламват псувни.

Ще ударят джакпота
купувачи безброй.
Няма Кръст и Голгота.
Има юруш и вой!

Дрънкат пълните каси.
Стока евтина. Кеф!
Всички палят страстта си
до последния лев.

Не е Петък Разпети!
Не е време за пост!
Днес надъхват се псета
да прегазят Христос!

ИЗ ТРЕТА КНИГА НА ЦАРЕТЕ

Какъв е нечовешкият предел
във свят на демонична олелия?
Убийствения чар на Езавел
да победиш с кожуха на Илия!

А тръгне ли бездушният Ахав
да хули теб и тясната пътека -
преди да го постигне страшен гняв,
от ужас млъкнал - да мълчи довека...

РЕКВИЕМ ЗА НЕЧЕСТИВИЯ

Не вижда злият кипналата лава,
защото е в душата си безок.
В нечестие цъфти и прецъфтява,
похулил съвест, Истина и Бог

Съдби прекършва като сухи клони
и гърлено се киска. Без вина...
Брои пари зад мраморни колони -
тъй скъпа за поклона му цена.

Сред властните - подобно бог се вижда
във някакъв измислен пантеон.
Осмива, угнетява и обижда
тълпите под омразния си трон.

Сънува се - велик и вековечен
където с лаври сплитат му венец.
С най-бляскавата мантия облечен.
С най-прелестния образ на светец.

А вътре във сърцето му - тунели
със червеи, пълзящи в гнилото.
И колкото ръцете му са взели -
до атом ще го върнат на смъртта.

Съдбата му проклета - не желая,
че плевелът приготвен е за съд.
И някой ден намери ли си края,
горкото вечно чака го отвъд.

ЕФИАЛТ

(по вдъхновение от филма "300")

От страх човекът сто пъти умира,
до смърт ако случайно приближи.
И уж потеглил - тягостно се спира
в поклон пред десет хиляди лъжи.

И става смутен блясъкът на ножа
с простряно до сърцето острие.
Тъй скъпа е едничката му кожа!
Тъй сладко е едното битие!

Гърбът си струва, ако се прегърби.
Главата, ако в миг се поклони.
Фалшивото е изборът без скърби,
макар от него страшно да воня.

Смъртта е изход. Някъде, оттатък...
Мнозина я посрещат със сълзи.
А червеят, подобно на змията,
научил се е само да пълзи.

Дори да си добави - ден, година,
или с измама да се позлати -
без образ е омразната гадина,
без всичките божествени черти.

От страх човекът сто пъти умира.
Поне веднъж със чест да би умрял!
Че Вечност от Небето се събира,
а тленното - от лепкавата кал...

ТЕКАТ ПОСЛЕДНИТЕ ГОДИНИ

Текат последните години
на този свят, прогнил от зло.
И той безбожен ще се срине
с лукавото си потекло.

Лъжа сърцата не засища.
Поглъщат я, но гинат в глад.
И празни в търсеното Нищо
си плащат скъпия обяд.

Уви! Трагедия голяма
с един невидим кукловод.
Душите, хвърлени във яма,
се радват “колко им е гот...”

Рушат се клетви, манифести...
Престоли с глинени крака...
И всичките дела безчестни
завлича кървава река.

Не бих могъл да те оплача
о свят, жесток като Каин!
До тлен предаден си на здрача,
и негов ще останеш син.

Зората те споходи свише!
С пирони ти я окова!
И сам намери се излишен
под твърде Свята синева.

Греха превърна във епоха.
В закон и норма! В мор и сеч!
От теб злотворствата дойдоха
и с теб ще идат надалеч...

В един затвор с вълни от огън...
В безмерна пустош, в сън горещ!
И аз не бих ти казал “Сбогом”,
защото с Бога ти не щеш...

Текат последните години
на този свят, прогний от зло.
И той безбожен ще се срине
с лукавото си потекло.

БЮРО “ИЗГУБЕНИ ДУШИ”

Макар и паднал под земята
с едно се дяволът теши -
прибавил си е в занаята
бюро “Изгубени души”.

А то се пълни ежечасно
и няма си почивен ден.
Светът местенце е опасно -
безчестен, див и извратен.

Под поглед строг на зли зеници
с души пристъпват бесове.
Крадци, измамници, циници -
кръвясали от грехове.

Печалба занаятът бълва.
Душите имат си цена.
Със тях тефтера си попълва
низвергнатият Сатана.

И всяко име, щом запише,
с ръце доволен пляска: “Ах!
За Тебе, Боже, съм излишен,
но имам пещери от грях.

Душа се губи там... И ето -
попада в моето бюро!
Не иска Пример от Небето
и мрази Правда и Добро!

Тежи си тя като олово!
Огъва черните везни!
И аз я блазня с тъмно слово!
При мене в мрака остани!

Изгубена бъди довека.
Къртица! Прилеп, ако щеш!
Че правя аз съдбата лека
на всичката безбожна леш...”

Такива дяволът ги плещи,
безмерно гнусен и лукав.
Но хванат в Божиите клещи
ще пламне в бъдещия Гняв.

Дано Христос да ви намери,
души, изгубени сред мрак!
Че Той за адовите двери
отне ключа на Своя враг!...

ПРОРОК В ПУСТИНЯ

До днес напомня свитък древен
за случка в стари времена,
когато Господ бил е гневен
на Ниневийската страна.

Там царят, от пророк събуден,
за всички прогласил навред
да спрат с живота зъл и блуден,
донесъл грях и черен гнет.

С молитва, с пост, с тъги прелели
да молят Бог да им прости,
та Дух от Святите предели
в сърцата им да заблести.

Три дена постили, ридали.
Във вретеща, в чрезмерна скръб.
“О, Боже! Теб сме призовали!
Недей да ни обръщаш гръб!”

Дочул ги Бог. Гневът Си страшен
смекчил във Своите очи.
И скоро над града уплашен
дошли спасителни лъчи...

Дали светът сегашен иска
от древен свитък да чете?
За куп ваксини се натиска,
но скръб по Господа не ще...

И няма цар - ни Свят, ни грешен,
следовник на пророка Йон,
да вдигне поглед безутешен
към Господаря на Сион.

За Свята прошка да помоли.
Народ да призове на пост.
От всички мъки и неволи
да би избавил ни Христос!

Уви, щом Правдата е в тиня,
и род затъва в грехове,
напусто е със глас в пустиня
дори пророк да го зове...

ДИАГНОЗА НА СВЪРШЕКА

Повдига се народ против народ,
и царство против царство се повдига.
Но в този помрачен от зло живот
малцина виждат тъмната верига.

Крещи към Бога мировата скръб,
но отговорът сляпа не съзира,
щом в правдата си търси “зъб за зъб”
със свит юмрук и кървава секира.

И разумът - от злоба окован -
за прошка няма място да намери.
А Джон ще се озъбва на Иван
до входа чак на адовите двери.

А там, оттатък, вече няма брод,
и капка кръв от Господа не стига...
Повдига се народ против народ,
и царство против царство се повдига.

НЕЧЕСТИВИЯТ СВЯТ

Какво ли още да дочака
душата ми от този свят?
Сгъстява се ужасен мракът
и тръгва времето назад

към вече минали години
на страшни битки и войни,
където в черните руини
душите вдигат си стени.

Ще имам ли в сърцето сила
подобна скръб да издържа?
Не е ли вече покосила
света най-гнусната лъжа?

Лъжата, че ще може робът
да стане бог за векове,
когато го очаква гробът
и смърт печална го зове.

Защо око не се насища
и ровят алчните със бяс,
а всеки огън - в пепелища
превърща нива с житен клас?

Та утре няма ли в тревога
да страдат устните от глад?
Защо забравил си за Бога,
о, гнусен и противен свят?

Една тъй мъничка планета,
а в нея - ненаситна злост,
готова да руши проклета
чешма и люлка, дом и мост...

Не искам в тебе да пребъда,
кошмар безумен, див терор!
Очаквай скорошна присъда
с верига, огън и затвор!

Че идва Бог от висината
нов свят щастлив да сътвори,
а ти - на дявола с вината,
гори, гори... И пак гори!

ВЛАСТТА НА КУКЛОВОДА

Когато брат на брата не прощава,
но помни всяка негова злина,
в очите му от мъка притъмнява
и мъст посява черни семена.

А семето, у него вкоренено,
до трън отровен ще произрасти.
И братското сърце, неопростено,
напусто ще го чака да прости...

Така, от памтивека на земята,
с отровата от острия си зъб,
човеци изнамира си змията,
които Богу да обръщат гръб.

И днес, като във времето на Авел,
би сторил зло завистникът Каин?
Но кой греха му мигом би забравил
със прошката на кротък Божий син?

С безумие ли този свят се води
и сляп не иска още да прозре,
че щом се мразят братските народи,
то Правдата на път е да умре?

Не питам миротворците къде са.
Ще искат прошка в някой друг живот.
Щом в тъмното, зад плътната завеса,
все още ги владее кукловод...

ЗАКОНЪТ НА ДЖУНГЛАТА

Когато глутница хиени
подгони стар самотен лъв
и с крясъка си устремени
жадуват мириса на кръв -

тогава джунглата смълчана
преглъща болка с часове,
и в нея се отваря рана,
защото дивото зове...

В една съдба неумолима
загива слабият без жал,
и няма смисъл да го има
във свят - от стръв освирепял.

Ще свие лапи и ще чака
мига на своя тъжен край.
И хищни челюсти от мрака
ще сграбчат лъвския си пай...

А в утрото, със рев ужасен,
готов да каже, че е пръв,
пак джунглата ще се оглася
от някой млад и силен лъв.

Ще скочи, щом зове го тронът -
наперен, мускулест, игрив.
Уви! Такъв е той, законът,
на дивите в света им див...

КУТИЯТА НА ПАНДОРА

В една кутия на Пандора
от мрачен древногръцки мит,
за всичките безумни хора
се крие ужас страховит.

Един Нерон да я отвори
и тя - в кълба от черен дим
небесно-сините простори
ще трови чрез духа на Рим.

Но никой днес не ще послуша
съветите на Прометей.
Светът затынал е до гуша
в измамите на стар злодей.

Със съвест сляпа не прочита
мита жесток на Хезиод.
И всички дарове - с възхита
приема той, безумно горд.

Злини, нещастия, измами,
отключва жаждата за власт.
И падат в най-дълбоки ями
божествените в скръбен час.

И чак на дъното, в затвора,
със идещия Страшен Съд,
в една кутия на Пандора
горкото вижда си светът.

Че Злото дарове не дава,
без разума да оскверни,
и пламва мигом всяка плява,
на дявол щом се поклони...

КРЪСТЪТ, ЩОМ ОТ ЗЛОТО СЕ ПРЕЧУПИ

Съдбата дава тъмните си знаци,
дошли от демоничния потоп -
духът на зъл австриец със мустаци
събужда се от скверния си гроб.

Отново го почитат на паради,
развели богохулни знамена.
А адът е готов, за да извади
най-черното от своята злина.

Когато свят помага на деспота
и яростен крещи околоръст -
напусто Господ вика към Голгота
пленени от пречупения кръст.

Земята в страшен мрак ще се захлупи
и всяка съвест ще се съкруши,
че кръстът щом от Злото се пречупи,
със смърт поглъща и с лъжа руши.

ЕЛА, ЛЮБОВ ОТ ВИСИНАТА!

В една трагична въртележка
светът безумен се върти.
Не ще природата човешка
към Святото да полети.

Снаряди, бомби и ракети
рисуват черен некролог.
А под фуражките проклети
прилича дяволът на бог.

Надъхан - братът брат убива.
Прекършва злобата съдби.
И газ в морето се излива
от вече гръмнати тръби.

Надига вой вълчица бясна,
откърмила Ромул и Рем.
А от апатия, безгласна,
умира Правдата съвсем.

Плячкосана от зли тирани,
с огньове в нощните тъми,
земята с тежките си рани
предсмъртна тлее и дими.

И иска й се някак, Боже,
да смачкаш Злото, страховит,
че само с Теб животът може
завинаги да е честит.

Ела, Любов от висината!
Небето с блясък озари,
та злият род на Сатаната
от Меча Ти да изгори.

ФАЛШИВИЯТ ХРИСТОС

Тръби светът фалшивия Христос,
претъпкал Вавилонските пазари.
А стражите на Бог стоят на пост,
възпирайки най-страшните поквари.

Христос от пясък?! Не, не бих желал!
Една вълна и...образът го няма.
На този свят напразно съм живял,
реша ли да се водя от измама.

Христос от глина?! Просто няма как
пред идол ръкотворен да немея.
Душата ми би сграбчил страшен мрак
в капаните коварни на злодея.

Христос от бронз, от месинг, от дърво -
най-пъстър кич, роден от суетата...
Плътта в религиозно пиршество
празнува под властта на сетивата.

Христос от Дух! О, ревност! Замълчи!
Не им прекършвай евтината вяра!
Щом пръст ликува в плътските очи,
готови са за сватбата на звяра.

ИДЕ СКОРО СЪДИЯТА...

Светът за Господ е забравил,
превзет от тъмен властелин.
Не помни праведния Авел,
но хвали злобния Каин.

Реки от кърви аленеят
сред гробища околоръст.
А шепне в лудите злодеят
желания за още мъст.

За още взривове, пожари
и трупове на планини.
Да бърза злият, да удари,
да стреля без да се свени.

Живот, зачеркнат като грешка,
и равен на един куршум.
Къде ти тук съдба човешка
по дългия житейски друм?

Дали зъбът или окото
на Правдата ще върнат дан,
когато трупа се горкото,
подобно лава от вулкан?

О, свят на гибел и омраза,
потънал до самия ад!
Ти сам с отрова се наказва,
отхвърлил Бог и Благодат.

Че днес, когато брат със брата,
кървят с простреляни тела,
отново палиш им враждата
с ракети, с бомби, с пушкала...

Не искам хич да те оплача,
че ти си Рим във руини.
Проклет Нерон ти е палачът -
грехът на твоите вина.

Но иде скоро Съдията,
подобно бляскав гръм отвъд,
на тебе да даде разплата
в Гнева на Страшния Си Съд.

КОГАТО ВЕЧЕ НЯМА ДА НИ ИМА...

Когато вече няма да ни има,
прегърнати от Бог на небеса,
ще дойде на света неумолима
зловещата със дългата коса.

Тя грешните със ужас ще подгони
в поклон към своя тъмен господар.
И всичките престоли и корони
ще бъдат тор пред нейния олтар.

Безсилна - съвестта ще се прекърши,
под огъня на тежката дамба.
Поклонници, превърнати на мърши,
ще славят най-проклетите рога.

Задръстен от отровните си хули,
вулкан от ада с ярост ще свисти,
а с прилепи и гнусни тарантули
сина си Сатана ще възвести.

И черен мор, от тление по-страшен,
в смола ще овъргаля грешен род,
че той е бил пред Господа всегашен
най-подъл враг на Вечния Живот.

Пробождал е ръцете благодатни.
С трънлив венец измъчвал е Христа.
До тези дни - от ужас безвъзвратни,
когато хулят Бог със зли уста.

Ще бъде смърт, от плът непобедима,
на демони в човешки телеса,
защото Злото жетвата си взима
под Божиите вечни небеса.

В КРАЯ НА СТАРИЯ СВЯТ

В живота, сив като олово,
смъртта е гибелен патрон.
Отровен е светът отново
от съскаща змия на трон.

Изливат се реки от злоба
и с ярост духат ветрове.
А кървавата пръст над гроба
охранен гарван я кълве.

Над братя, вкопчени в омраза,
тъмнее свод от страшен дим,
щом лудост римска ги наказва
греха да помнят, непростим.

И “зъб за зъб” да ги увеличи
в едно чудовищно клане,
където адът сит наднича,
а огънят не казва: “Не!”

Такава е, уви, съдбата
на всяко змийско потекло -
да търсят мир от Сатаната,
въздавайки на злото - зло.

И всред отровата му гъста
да плуват трупове безчет,
а пред Спасителя на Кръста
един да не пристъпи клет...

О, грешен свят! Безкрайно низък!
Над теб присъдата бучи.
Последният ти час е близък
и твоят дъх ще се вгорчи.

Всред страшна огнена геена
ще рухнат битки и войни,
и чак тогава, изцелена,
земята Дух ще осени.

В живота, светъл като Слово,
Христос Любов ще възцари.
“И ето, всичко стана ново!” -
света докрай ще озари.

ВЪЗХОД ИЛИ ПРОВАЛ?

Един възход или провал
с какво значение са тука?
Светът Христос е приковал
и яростен размахва чука.

Обсебен, гнусният търчи,
на славата подгонил трона,
а верният до смърт мълчи
в скръбта от няколко пирона.

Когато чуе за цена
в лика си плътският помръква.
Той иска само топлина
с безгрижно ходене на църква.

Да може друг да му плати
за сватбата на небесата,
а той доволен да блести,
облечен в дрехата си свята.

Това се прожектира днес
за всички в пълните салони -
една чудесна “блага вест”,
възторг в шампанско и бонбони.

Е, тъжен е светът, уви!
Най-злите вече го превзеха...
А Той, Христос, да Си кърви
и сам да Си даде утеха....

О, зъл и лицемерен род!
Очаквай своята награда!
Без Кръста славният възход
приключва в пещите на ада.

“НЕ ДАЙ СИ БОЖЕ!”

“Не дай си Боже!” - казват днес мнозина,
когато видят нечия беда.

Дано подобно зло да ги отмине,
без никаква в живота им следа.

А Господ Бог ги слуша и не дава,
защото е пределно милостив.

И в грешните усещане остава,
че друг ще пие хапът им горчив.

Че друг Гневът Му страшен ще връхлита
незнайно докога и докъде.

А никой и до днес не се запита:
Какво ще стане, ако Бог даде?...

ОСТРИ ВЪПРОСИ

Не знае, лакома, свинята...
Не вдява лаещото псе...
Защо разтърсва се земята?
Защо, за Бога, се тресе?

За век поне да я остави
Творецът без да се гневи.
И всеки с плътските си нрави
по страстите си да върви.

Къртицата в пръстта да рови,
а прилеп в мрака да пищи.
Ехидната сърца да трови,
а бухалът да им крещи.

Вълкът овцете да убива.
Лисица пилци да души.
И в джунгла, като ада дива,
светът Доброто да руши.

Грехът не се ли още трупа,
та скоро да отприщи Гняв?
Не гледа ли ги Бог под лупа
за Съд, правдив и величав?

Не вдъхна ли в човека Слово?
Не го ли с Образ Свят дари?
Защо, отново и отново,
светът не Му се покори?

Не се ли влюби в Сатаната,
та в бунт жесток да се тресе?
Не знае, лакома, свинята...
Не вдява лаещото псе...

ХАП ОТ ГОСПОДНАТА АПТЕКА!

**“Ако бяхте слепи, не бихте имали
грях, но понеже сега казвате:
Виждаме, грехът ви остава...”
(Йоан 9:41)**

Духът на Господ е аптека.
За всяка болка има хап.
И в Него да пристъпят нека
недъгав, гърбав, куц и сляп.

Отецът благ ще излекува
обърнатите към Христа.
И мир в духа им ще царува
със правдата и радостта.

Но някой, ако в злоба тежка,
реши, че винаги е здрав,
в най-черна слепота човешка
ще си натрупа вечен гняв.

Щом няма зов или сълзица,
да се смири пред Бога Свят,
дори с излъскана паница
таи непоносима смрад.

Такъв не ще да претърпява
на Господ острия остен.
Грехът му винаги остава -
зловонен и неопростен...

ДУШИТЕ НА ПОДПАЛВАЧА

Скръбта в духа ми остра пари.
Избива на очите в плач.
Разпалва своите пожари
един невидим подпалвач.

Патрони, бомби и снаряди
вещае днешният прогрес.
Сърцата да погиват млади
за нечий гнусен интерес.

Светът да пламне. Като нива
с трънаци, бурени, бодли.
Човек човека да убива
и братя звяр да раздели.

Във името на зла победа,
за власт, платена с кръв и гроб,
човечеството ще съгледа
последния си чер въртоп,

където бързо ще се срути
при древни страшни зверове,
но няма в сетните минути
за прошка Бог да призове.

А там, ехиден, подпалвачът
ще свие тъмните крила,
изпълнил своята задача
души да мами в зли дела.

Не бих могъл да ги жалея
за вечната им сетнина,
че влюбени са те в злодея -
злини, родени от Злина.

И огън, щом в света са сели,
ще жънат огъня отвъд,
пред Съдията онемели
в Деня на Страшния Му Съд.

ДИАГНОЗА

Нарекоха ме вчера луд.
Какво пък? Луд да бъда нека!
По който и да е маршрут
съдбата среща си човека.

Клеймото е залог за път,
а хулата - суетна драма.
Дори да ме ударят с прът -
не е бедата ми голяма.

За мен е чест нищожен враг
от тъмен ров да ме презира
и явно да показва как
го дразни светлата ми лира.

Не би могъл едната пръст
със своя червей да прескочи,
но има си зловредна мъст
и тя не спира да клокочи.

И кой е лудият? Не знам...
Приемам своята диагноза.
Творя ли с бурния си плам,
аз ставам нечия угроза.

От лудостта си помъдрял
творецът бързо предусеща,
че в сблъсък на перото с кал
гневът е винаги отсреща.

ГРЕХЪТ НА ИСАВ

Безумният с паница леща
греха повтаря на Исав
и злото никак не усеща,
но смята себе си за прав.

От Господ явно се отрича
и иска земния си дял -
на сит търговец да прилича,
доволен и забогатял.

Да вдигне с мраморни колони
достойния за завист дом,
и от църковните амвони
духа да пръска на Едом.

Една тъй евтина заблуда -
да продаде невинна Кръв
и сред потомците на Юда
да бъде сам предател пръв.

Пръстта доволна ще го хвали,
плътта не ще му устои,
но винаги във пълни зали
пари от дискос ще брои.

И лещата не ще се свърши.
Сърца-паници колко щеш...
Събира се трупът от мърши
и мерзост трупа се от леш.

Въздиша вярата на Яков
и светлият Ветил скърби,
а адът, паст отворил, чака
опустошените съдби.

За вечност - суха и гореща,
подклаждана от Божий гняв,
безумният с паница леща
греха повтаря на Исав...

ТИТАНИЧНО - ЗА СВЕТА!

Светът върви към своя заник
по път бунтовен и проклет.
И като гордия Титаник
се блъска във скала от лед.

Безумна - сляпата омраза
сърца човешки вкамени
да падат с егото и аз-а
във черните си дълбини.

Земята - в схватка на титани
готова е да се взриви.
И ни един да не остане,
когато в злоба прокърви.

Да тъпчат бомби и ракети
с уран, пределно страховит.
И в сблъсъка на враговете
да бъде Смисълът убит.

О, жалка глино, кой те мами,
че имаш титаничен ген?
Не стигат ли жестоки драми
до гроб печален и студен?

Не си ли крехка и чуплива
за Меч от Святи висини?
Защо в Ръката милостива
изсипваш своите злини?

Не знаеш ли, че на земята,
Титан отдавна е живял,
и Свойта Кръв - невинно Свята
за греховете е пролял?

Понесъл тежест немислима,
със Бога да ни примири,
та всякога Живот да има,
когато в нас се възцари...

Не искаш Неговото Слово,
не търсиш Неговия Кръст.
И в грях - отново и отново,
ще стигаш до едната пръст.

Да проумееш в тъмнината,
сред огнен кратер на вулкан,
че твърде страшна е цената
на бунта против Свят Титан.

“ХАЙДЕ ЛАЗАРЕ! СТАВАЙ, ИЗЛЕЗ!”

Ще излезе ли днешният Лазар,
в миг възкръснал от тъмния гроб,
или просто ще бъде наказан
да е мъртъв в душата си роб?

Колко много, погълнати в мрака,
носят този най-скръбен печат?
А пък Господ и тях ги изплака,
и на тях възвести Благодат...

Как стремително в пъкъла бяга
този свят, от поквара ръждив.
Над човечите примката стяга,
от неверие - opak и крив.

Вижда слабост в ръка милостива
и на прошката гледа със злост.
Как безбожният в гроба изгнива,
без да вика за помощ Христос?

Без тъгата от него да бликне
за живота му сляп и злочест,
няма никога Господ да викне:
“Хайде, Лазаре! Ставай! Излез!”

Гъст е мракът. И разумът в криза.
Духом мъртвият в гроба пълзи.
А от днешната смърт се излиза
само с шепа горещи сълзи...

КРАЙ ЗЛАТНИЯ ЧОВЕШКИ ТРОН

Далеч на Господ Бог от Трона
и в низки страсти потъмнял,
светът се взира днес в корона
на някакъв си земен крал.

И шум се вдига до Небето.
“Ела, Всевишни, и ни виж!
Въздигаме си на полето
последна кула за престиж.

Магнит за кралските особи
е тя с високия си връх,
строена със кръвта на роби
и пот до сетния им дъх.

Да свирят празнично фанфари
и топове гърмят салют.
Че днес пред млади и пред стари
се случва кралския дебют.

И крал на кулата велика
с властта си ще се възкачи.
Далеч от масата безлика,
но Свят пред Твоите очи.

И ние молим Ти се, Боже,
дори в душите със сълзи:
С живот и здраве, ако може,
навеки краля ни пази...”

Дочува възгласа Небето
и облак в отговор роси:
“Сина Си пратих в Битието,
от Злото сам да ви спаси.

А Моят Цар къде царува
и кула търси ли за власт?
С Короната Му кой векува,
слуга да бъде между вас?”

Дъждът е рукнал, но тълпите
сърцата крият с дъждобран.
И вместо с плач към висините,
във краля погледът е взрян.

И шум отново се въздига
край златния човешки трон,
а с най-опасната верига
държи сърцата Вавилон.

ПОУКА И ПРИСЪДА

Лъжата вече е царица,
която честните гнети,
и хули светлия им прицел
пред тъмни хлопнати врати.

Епоха, от измами черна,
злотворни властници реди,
с една илюзия безверна,
че те са нейните звезди.

И всякога възторг и слава
събира мерзката им власт,
а едри снопове от плява
ги величаят до захлас.

Горко ви, идоли от глина,
покрити с люспи на змия,
когато смачка ви във лина
Гневът на Вечен Съдия!

Дали ще ви спаси лъжата,
тъй властна в земния ви рай,
и тя да ви е адвокатът,
за вас пледирала докрай?

И кой оттатък ще ликува,
от корист - тлъст и наедрял,
та още дълго да векува
на своя зъл пиедестал?

Издъхне ли - за миг отива
в дълбокия и огнен ад,
където ужасът прелива
и няма връщане назад.

Пръстта не ражда смисъл вечен,
но тъпче гърлото на змей,
а властник зъл и безчовечен
приключва с образ на злодей.

И в тази дяволска съблазън
поука честните теши,
че ходейки пред Бог с боязън,
човек не ще Му съгреши.

И даже с мъката да крета
в живота дълъг или къс -
не е присъдата проклета
за клетник, носил своя кръст...

ПОГРЕШНА ЖАЖДА

Жадува зло светът безбожен.
От гърлото му мъст хрипти.
Като Каин заточва ножа,
та братска кръв да зашурти.

Пръстта във гроба да се свлича.
Ковчегът в злоба да дими.
А грешната душа да тича
към страшни адови тъми.

С каква ли правда е заквасен
родът на тези зверове,
да тръгват в пътя си опасен,
когато змей ги призове?

За Кръста да останат слепи.
Да хулят Праведната Кръв,
дори на две да се разцепи
земята с тъмната им стръв...

Присъда тежка и незрима
над всички бесове виси.
Тварта, каквото може - взима,
но няма как да се спаси.

Такъв, за жалост, ще е краят
на гордия безбожен свят,
щом злите никак не ридаят
за Бог, Небе и Благодат.

Жадуват кръв. Уви, погрешна...
От правдата им вълк ръмжи.
И в сетнината безутешна
ще помнят своите лъжи...

ЗАЛЕЗЪТ НА СВЕТА

Колко тъжно залязва светът
и в прогреса си тъмен загнива.
Не остана към бъдното път,
без скръбта на печал да избива.

Непрестанната алчност ръмжи,
покосена от люта прокоба.
А с измами и гнусни лъжи
грешен род изкопава си гроба.

Крехка тленност в хазартен залог,
а тестето - с човешки неволи.
Капиталът е земният бог
и тварта все пред него се моли.

Търси своя велик абсолют -
да царува на хълм вековечен
и да спре генетичния смут,
от Адамово време обречен.

Богове, сътворени от кал,
но готови за участ нетленна...
Властелин, император и крал
с апетити за частна вселена.

А земята под тях - като пещ
с дим и пепел греха им въздига.
И разтърсва се адът горещ,
че от грешници - място не стига.

Колко тъжно залязва светът,
като древна прочетена драма...
Злите днес се приготвят за Съд,
но издъхнат ли - горе ги няма.

И оттатък за тях не тъжи
нито ангел, ни праведник верен,
щом веригата страшно тежи
в онзи мрак, от катрана по-черен...

СЪДБАТА НА БЕЗЧЕСТНИТЕ ДУШИ

Съдбата е безмилостно жестока
и в нейните превратности боли,
когато съвестта напомня стока
и злият мрак във нея се всели.

Богатството е винаги до време
и с него се добива земна власт.
Но идва миг и то да се отнеме
от грешните във сетния им час.

Съкровищата всеки си събира,
където дух измамен го влече,
а после остарява и умира,
без зов към Бог дори да изрече.

И тази участ, уж несправедлива,
с дълбока правда бедните теши,
защото е доволно разтеглива
съдбата пред безчестните души.

Живеят с дълголетия, лишени
от всичките злини и теглила,
а после се превръщат на мишени
с вериги на изострена скала.

Да помнят, че висока е цената,
за звяра, що в сърцата им расте.
Безмилостно жестока е съдбата,
но всъщност... По-жестоките са те!

ВЯРАТА ПО СМЕТКА

Какво е вярата по сметка
в рушителната си злина?
Една невидима рулетка,
задвижена от Сатана.

Едно казино за душата
с рекламите за земен рай,
където в лъскава позлата
съблазън шепне й: “Играй!

Вдигни цената на залога!
Пусни поредния жетон!
Мнозина тук откриват бога,
седящ на златния си трон!

Готов е сам да те погали
с така желания късмет.
Ела в богатите му зали,
и няма да останеш клет.

Той тебе в миг ще забележи,
щом вярваш в неговата власт.
Така ще имаш пълни мрежи
с най-лесните пари за час...”

Какво е вярата по сметка?
Хазарт от хиляди лъжи!
Една жестока ситна цедка,
която алчните държи.

Измамени сърца от мрака,
без разум, съвест и закон,
събрани в тъмната клоака
на магнетичния Мамон.

ПОСЛЕДНИЯТ ВЕЗУВИЙ

Бучи Везувий, наедрява
сред облаци от серен дъх.
Клокочи кипналата лава
в недрата на планински връх.

В подножието на вулкана
тълпи, отдадени на грях,
не чуват страшната закана
и нямат от Твореца страх.

Въздигат златните телета
на своя мерзостен поклон,
и в шум и суета проклета
отдават слава на Мамон.

До тях – със копия железни
ликуват земни зверове,
и бяс от адовите бездни
за кървав сблъсък ги зове.

Навред из долината – плява,
събрана в снопове накуп.
Бучи Везувий, наедрява
над земния зловонен труп.

Бучи. И скоро ще изригне
със своя гняв немилостив.
И гибел злите ще постигне
в мига на яростния взрив.

Че днес, когато се протяга
ръка от Милост и Любов,
пребиват чистите с тояга
и хвърлят верните във ров.

Уви, за Правдата са слепи,
във плен на тъмен великан.
Поникват трън и алчен репей
в подножието на вулкан.

“Идете си от Мен, проклети!” –
ще чуют те от гневен Глас.
А всеки огън ще усети,
с присъда в сетния си час.

И запечатани от лава,
готова да ги вкамени,
ще спомнят земната си слава
със всичките си празни дни.

Но аз Те моля! Излекувай
о, Боже, грешните души!
Че гръмнеш ли, като Везувий,
не ще ги мракът утеши...

ПАРЧЕНЦА ОТ ДУШИ

Не е душата златен рог
и не прилича на монета,
но днешният измамен бог
я изкупува на парчета.

Парченце тук. Парченце там.
За яхта, вила, светска слава...
Напират тварите без срам
и всяка бързо се продава.

Какво пък? Падне ли ти, дръж!
Не си пропускай интереса!
Веднъж живее се! Веднъж!
И клъвнеш ли – ще ти хареса!

В душата – късчета безброй.
И богът скъпо ги купува.
Ковчежникът е само той
и с него грешникът царува.

А после? О, въпрос нелеп,
в табу превърнат за елита.
“Не се вълнувай! Той е с теб
и има сила дяволита!

Парченца от души държи
и свят от блясък им предлага.
Пристъпвай смело! Примижи!
И няма бедност да те стяга!”

Така измамата коси
душите зли от памтивека.
И огънят не се гаси,
когато пламне у човека.

Намира гнусния пазар.
лишен от чест и съвест свята.
Защото не човек, а звяр
на мрак продава си душата.

ТОЧКАТА НА НЕВЪЗВРАТА

Приел кесия във ръката
върви подлец към Елеон,
до точката на невъзврата
под мантията на Мамон.

Край него озверени стражи
пристъпват с копия напред,
че скоро той ще им покаже
Смутителя на правов ред.

С усмивка ще Го разцелува
и сам ще Го посочи в миг.
Исус паричките Си струва,
дори да стане мъченик.

И ето, вижда сред листата,
Спасителят с лице във кръв,
и с точката на невъзврата
към Него се затичва пръв.

“Учителю!” – Му казва бърже,
целунал чело с гузен срам,
и хуква стражата да върже
най-святия на Бога Храм.

А Юда с пълната кесия,
извърнал гръб потъва в мрак.
Предал е Светлия Месия
на най-чудовищния враг.

Но иде утро, и в полята
подлец препуска полудял.
До точката на невъзврата
той доста бързо е вървял.

Кесията е хвърлил в храма,
без никой там да му прости.
И в своята ужасна драма
ранена съвест му мъсти.

Въже привързал е на клони
и стяга шията си в клуп.
Дори сълза не ще отрони,
когато се превърне в труп.

Опръскана е в зло тревата
и тялото без дух виси.
От точката на невъзврата
не може никой да спаси...

И днес когато ни възвръща
Спасителя Христос в Сион,
ръката нека Кръст прегръща,
а не кесия от Мамон...

ПУСТИНЯТА НА МЕРЗОСТТА

“И като бяха Ноевите дни,
така ще бъде пришествието
на Човешкия Син...”
(Матей 24:37)

Накичен цял в измамен блясък,
като с паунови пера,
опитва се светът със пясък
да си направи Канара.

Една плеяда от юнаци
със свръхчовешки телеса
да дават истинските знаци
за път към Святи небеса.

Да носи Супермен на рамо
ракета, кораб или влак,
щом иска да помогне само
на беззащитния бедняк.

Човекът прилеп да разпери
крилата си в зловеща нощ,
и злият в миг да потрепери...
от неговия остър нож.

Човекът паяк да прелита
над хора с ластично въже,
и да го гледат до насита
жени, дечица и мъже...

А някъде от дълбините
да би изплувал Аквамен –
атлант, на Ноя чак от дните,
за чест и слава отреден.

Човекът мравка да се крие
в размери с квантово ниво,
но пак със злото да се бие,
дори незнаещ за какво...

Жената-чудо да вилнее
и в облаците да лети,
и всеки в миг да онемее
от амазонските черти.

От скандинавските предели
да дойде Тор със своя чук,
и бълващ врели-некипели
към Один да върти юмрук.

Светкавицата и Стрелата
да си разменят светове,
а с холивуски чар Скалата
дори Адам да се зове.

Не спира този свят да бълва
лъжи от своята уста,
и скверно семето покълва
в пустинята на мерзостта.

А дойде ли потопът страшен
към ада да го отнесе,
във късния си страх, уплашен,
от плач и смут ще се тресе.

Пристига гняв, да го издави,
и мрака да разтърси с трус,
че дваисет века не прослави
езичник Името Исус...

СТРАШНИЯТ ОТТАТЪК СЪД

Рушвет Небето не приема
и подкуп горе не важи.
А който сее за корама –
на червей ще се издължи.

И нека никой се не чуди
как подлият е днес на власт,
щом утре Бог ще го прокуди
при най-чудовищния бяс.

Боли сърцето и се свива
от толкоз вършени злини,
че даже съвест – будна, жива
не може звяр да промени.

Че той я гледа със насмешка –
брутален, нагъл кръволок.
И тъпче зъл честта човешка
без страх за сетнина и Бог.

Да бе съдбата бързотечна
и да се свърши като сън,
ще види клетникът, че вечна
присъдата е там, отвън.

Където няма адвокати
и куфарчета със пари,
но страдат всичките богати
сред огън, който ги гори.

И няма Лазар със кутрето
да би ги в жажда утешил.
Защото всеки под Небето
за изпит свой се е родил.

Да би живял добър, сърдечен,
опазил съвест и морал,
живот ще си прибави, вечен,
оттатък земния си хал.

Дори в мизерия да страда,
дано я претърпи без звук,
че има дух, чистач от ада,
събиращ всичкия боклук.

А той души назад не връща.
В окови страшни ги мори.
Със дим и сяра ги поглъща
сред нощ, лишена от зори.

Когато кривите са прави
и любя скверните светът,
бледнеят думи и представи
за страшният оттатък Съд.

Не клетникът е в орисия,
и не добрякът оцетен...
Горкото вечно е над тия,
които нямат дух простен.

И капчицата Кръв Христова
не ги бележи с порив Свят,
но падат всичките във рова
на чер и неизбежен ад.

ЛЕГИОН

До стръмната земя на Гадарин
Спасителят със ладия премина.
И срещна там окаяник един,
в сърцето пълен с лудост от мнозина.

Крещейки сам, от ужас подивял,
той чупеше железните окови.
И търсеше от гробищата дял,
готов със нокти бесен да ги рови.

Нарече се пред Господ “Легион”,
треперещ от страха на бесовете.
И само миг след жалкия си стон
усети на Спасителя ръцете.

В ридание, стоящ на колене,
утехата си той получи Свята,
а в стадо от две хиляди свине
изгонена всели се тъмнината.

И днес светът на този странник клет
във своята обреченост прилича.
От хилядите бесове обзет,
готов е сам до смърт да се посича.

Във гробища вилнее, разделен.
Ръцете си в агония размята.
Изрича хули, с ярости смутен,
и кървава под него е земята.

Забравил съвест, вяра и Закон,
свинете на престолите въздига,
и страшен го владее Легион
с последната си адова верига.

ТАМ, КЪДЕТО ПРОШКА НЯМА

Война отново се разгаря
и лумва на света пожар.
Срещу потомците на Сара
стоят потомци на Агар.

И няма в мир да коленичат
пред праотеца Авраам,
та братски да се заобичат
в една надежда, път и храм.

Избухва пред очите огън.
Крещят устата: Зъб за зъб!
И вместо Милостта на Бога
изливат се реки от скръб.

Една единствена планета.
На всичките човеци дом.
А в нея – кърви и кланета,
пожари, трусове, погром...

Разделя злият. И владее.
А болката поражда мъст.
Не питат братята къде е
Спасителят, умрял на Кръст.

И тази най-ужасна драма
доказва с черния си знак,
че там, където прошка няма,
сърцата са пленени в мрак.

ПРИТЧА ЗА ДОБРЯКА И ЗМИЯТА

Вървял добрякът из гората.
Змия умираща видял.
Но тя, с голям оток в главата,
събудила у него жал.

“О, нека тази твар ранена
във моя дом да прибера,
че моята душа смутена
към всичко живо е добра.

Със свежи билки и отвари
ще сторя за змията лек,
и с нея ще сме си другари...” –
решил наивният човек.

Прибрал я бързо във торбата
и вкъщи взел да я цери.
След месец живнала змията
и била пъргава дори.

Възрадва се добрякът. “Ето,
твартя възвърнах към живот!
А всяко благо под небето
се връща неизменно с плод.

И тази живинка щастлива
отново почна да пълзи.
На пръстен в ъгъла се свива
и умилява до сълзи...”

Така говорил си човекът,
успял в добрите си дела.
Твартя погалил – нежно, леко,
че тя приятел му била.

Положил я в легло от трици,
а после легнал и заспал,
но скоро змийските зеници
пламтели с дух освирепял.

Така змията с подлост мръсна
добряка клъвнала без жал.
И той събудил се, но късно...
От болка вцепенен лежал.

“Кажи ми ти, о твар жестока,
защо ухапа ме така?
Не ти ли изцелих отока
с доброто в моята ръка?

Защо наказва ме с отрова,
живота да напусна сам?
Нима излязла си от рова
на онзи дух против Адам?”

“Природата ми е проклета!” –
след миг изсъскала тварта.
“От всички твари на полето
на мен се пада подлостта.

Ти милост даде ми голяма,
а аз те клъвнах с моя бяс.
Това е страшната ти драма,
че няма нищо между нас...”

Умрял добрякът в остър спазъм.
Притворил своите очи.
И нека истинският разум
от тази притча проличи.

Змията дом не заслужава.
Добро и Зло не са в съюз.
На дявол място се не дава,
но се прогонва чрез Исус.

ЗВЕЗДАТА НА ДАВИД

**“Защото казвам ви, от сега няма
вече да Ме видите, до когато
речете: Благословен, Който иде в
Господното име...” (Матей 23:39)**

Блести Звездата на Давид,
но кой отдолу Я съглежда?
Светът е гръмнал динамит
и в мрака пленници отвежда.

Светът плющи от знамена
и всяко има си цената,
но кой поглежда в Светлина
към Знамето на племената?

Един последен Голиат
на Бог скрижалите презира
и с него истинският ад
душите гълта без да спира.

Къде е смелият младеж
на злия челото да счупи,
та сред уплашената гмеж
малцина Господ да изкупи?

Овчарят с гъстите коси
и Мирото на Самуила,
в духа си Бог да извиси
и види Вечната Му Сила?

Скърби Давидовият Син
и чака възгласа “Осанна”,
че Той е светлият “Амин”
на Вярата благоуханна.

Че Той е Святата Звезда,
Която в тъмнината свети,
и в Неговата свобода
чеда Давидови бъдете!

ГЛЕДАМ, БРАТКО, ВОЙНИТЕ...

Гледам, братко, войните... И сърце ме боли.
Колко тежки са дните, с ураган от стрели.
Брат се бие със братя. Кръв се плаща със кръв.
И се гърчи земята в сатанинската стръв.

Миротворецът вика, но остава нечут.
Дълг стои пред войника с динамит и барут.
С автомат или пушка своя враг да взриви,
а светът да се люшка сред “имам” и “равви”.

В тази страшна тревога, в този шеметен ад,
кой си спомня за Бога – да отстъпи назад.
Да прости за злините. Да забрави... простен,
вместо гняв от тъмите да го ръчка с остен.

Кой на Кръста изпита онзи изпит пресвет –
да горчи до насита само с гъба оцет?
Да се сгърчи, отречен, от венец прокървил,
но в Живота Си Вечен всеки грях опростил?

Как Те няма, о Боже, в този пагубен свят!
Злият никак не може да се върне назад...
Зла вендета го нуди от противник жесток,
сред възторга на луди да е див кръволок.

Гледам, братко, войните... И сърце ме боли.
Кръв тече в долините. Грях греха не цели.
Смърт смъртта не прощава. Мъст отеква във мъст.
А безумната врява се превръща на пръст...

НАКРАТКО КАЗАНО, И ЯСНО...

Не вярвам в дупчената тиква,
а само в Светлата Лоза,
Която кръстно ме обиква
и трие бликнала сълза!

Отхвърлям евтини вампири
със жалък демоничен грим,
когато днес тръбата свири
от горния Ерусалим.

Не искам гнусни простотии
от най-проклетия злодей,
че неговите вси светии
са демони от зъл бордей.

И днес, във битието бясно,
надежда ме крепи една,
накратко казано, и ясно:
Христос е мойта Светлина!

МИРА ГОСПОДЕН СЪХРАНИ!

Сърцето чисто опази
дори конфликти да бушуват.
Смъртта безумци ще срази,
решили да се навоюват.

И който с ярост вдига меч,
от меч ще бъде сам прободен,
за да потъне най-далеч,
където няма Мир Господен.

Войната е като ламя
и с челюстите си поглъща.
Избиват се за къс земя –
за пръст, от памтивека съща.

За някаква проклета власт
на скрити в мрака кукловоди,
които в сатанинска страст
разделят братя и народи.

Мира Господен съхрани,
отхвърлил всяка мъст и злоба,
защото всичките злини
привършват винаги до гроба.

А там, след него, няма път
да върне мъртвите обратно.
И всеки в своята си плът
веднъж живее, безвъзвратно...

Пред поглед Свят на Съдия
злотворците ще коленичат,
осъдени с една змия,
която своя бог наричат.

Да бъдат нейни в страшен ров,
с души, завинаги проклети.
И жупелът – во век веков
всред мрака огнен да им свети.

Сърцето чисто опази,
че тук си пътник, и до време.
На Господ своите сълзи
възлей... И Той ще ги приеме!

В замяна Мир ще ти дари –
да оцелееш всред войната,
а после да те възцари
в пределите на Светлината.

МЛАДОЖЕНЕЦЪТ ИДВА ОТГОРЕ!

Още мъничко време сме тука
и не искаме в земното дял.
Няма Вярата в нас да пропука
онзи дявол, от страх полудял.

Ще изпием горчивата чаша,
както нашият Господ я пи.
Че Скръбта Му - тя също е наша
и духът ни докрай я търпи.

Ще запалим светилника в мрака,
надалеч от мъртвешкия сън.
Че разумните трябва да чакат
Младоженеца будни навън.

И когато се хлопне вратата
да осъди проклетия свят -
пет девици с висон и позлата
във една своя зов ще явят.

А оттатък напразно ще чукат
и ще искат от Бога ответ -
само някаква тясна пролука,
обещана от Вечен Завет.

Само час милостива отсрочка
да измият душа и лице.
“Не приключвай съдбите ни с точка!
Виж! Протягаме с вяра ръце!”

Ще смият ли Жениха с измама,
щом са вече натрупали гняв?
Или Господ във тяхната драма
ще ги стресне със отговор прав:

“О, заблудо! До смърт закъсняла!
Двайсет века бях Верен Христос!
Ако с Мене си в нощите бдяла
щеше будна да бъдеш на пост!

Ти ояде се в слава човешка
и със вино от грях се опи.
И това ти е страшната грешка,
че пияният ляга да спи.

Ти пропусна звука на Тръбата
и похули Заветни слова.
Затова ще стоиш пред вратата
с изтрезняла от ужас глава...”

Още мъничко време сме тука
и отхвърля ни злобен светът.
Не мечтаем за земна сполука
на Спасителя в скръбния Път.

Младоженецът идва отгоре
да ни грабне във миг на око.
И когато вратата затвори
ще насити света със горко...

ВИК КЪМ ИЗРАЕЛ!

Прости и забрави! Това е!
И нека да отсъди Бог!
Дори сърцето да ридае,
а мислите да бъдат в шок...

Със злото зло не се изтрива,
но става то всевластен зар.
Овен със гневна съпротива
приема рогове на звяр.

Един Манасий на Небето
получи Портата на Дан.
Забравил и простил в сърцето,
от Господ ще си оправдан...

Кръвта, която се пролее,
напомня само за Каин,
а пък убийците владее
един ужасен властелин.

Не бързай с никакви присъди,
защото Бог е Съдия,
и Той единствен ще пропъди
души при древната змия.

Сърце, което се е спряло,
и меч с прошка замени,
отхвърля всяко покривало
от стари времена и дни.

Най-верен смисъл да съгледа
във днешния опасен трус,
че всяка истинска победа
над Злото дава я Исус!

ЗА КЛЕТНИКА ЩЕ БЪДА ПРИТЧА!

Натрапва ми светът заблуди със тъй наречени “звезди”.
 Умът втрещен да се учуди и завист да го оплоди.
 Успеха им да пожелае със плувнали от лъст очи,
 и в славата им – роб накрая – след тях духът ми да търчи.

Във Монте Карло на казино. В Париж на пишно матине.
 Мамон да ме извая фино като душа със портмоне.
 Сред звезден куп аристократи да пия бърбън с кубче лед,
 И в най-богатите палати да бъда винаги приет.

Отхвърлям подлата покана. От нея лепне и смърди.
 Не искам тук звезда да стана сред сатанинските звезди.
 Че помня как на планината, с цената на поклон един,
 предложи слава Сатаната на Божия Възлюбен Син.

Светът е битка на поклони – бях писал някога преди.
 Раздава дяволът корони. Въздига евтини звезди.
 А после лъскави реклами минават като ураган,
 и който бързо се подмами, е като риба във тиган.

Мамон сърцето му поглъща. Духа му чупи – кост по кост.
 И никога не се обръща душа такава към Христос.
 С очи – от злато ослепени. С прелели от хвалби уши.
 Съдбата му е сред пленени и в мрака паднали души.

Там черна дупка ги привлича и чезнат в непрогледна нощ.
 Звезда ли? Не! Ще бъда притча за клетника без пукнат грош.
 Че той си има на Небето Зорница с блясък като Ден.
 Намерил Нея в битието – не е безсмислено роден.

СЕТНИНАТА НА ПЛЯВАТА

Питат ме какво е плява.
Отговарям със въпрос:
Тука Зло ли управлява
или Божият Христос?

Всички ли се радват явно
на безчислени блага,
да живеят чудно, славно,
без привременна тъга?

Как един мизерно проси,
а пък друг – лихвар е тлъст?
Босът пачките си носи.
Клетникът – най-тежък кръст.

Честното кърви пребито.
Скверното е на престол.
Чезне праведното жито
сред погром и произвол.

И остава светска плява –
гнусна, гнила, без зрънца.
Да краде и поругава
наскърбените сърца.

Кой ще я свали от трона?
Кой ще ѝ отнеме власт,
щом е сторила поклона
пред един злотворен бяс?

На Кръстителя словата
ще ли да си спомни тя,
че изрината с лопата
ще погине в пепелта?

Че за нея без пощада
огън в пъкъла пращи,
гдето винаги ще страда
и напразно ще крещи.

Питат ме какво е плява.
Нека Господ ги смути.
Който съвест разпилява,
в грях ще се опропасти.

И с безбожната си драма
ще ридае в пълен мрак:
“Жито бях, а станах слама,
лъгана от Божий враг...”

БОЛКА НЯМА...

**“Но понеже ще се умножи
беззаконието, любовта на
мнозинството ще охладнее...”
(Матей 24:12)**

Студено ли е – болка няма.
В студа престава да боли.
Светът в това не вижда драма,
а дребен щрих като че ли...

Една висулка е щастлива,
когато вън е минус пет.
От пътя си не се отбива
да стопли някой старец клет.

Безчувствена и горда крачи.
Не трепват нейните очи.
Защо от чужда скръб да плаче,
та слабост да й проличи?

Животът е страхотен фризер.
Запазва здрава всяка плът.
И няма безпощадна криза
да праща съвестта на съд.

Но по-добре в гигантски глетчер
съдбата да се превърти –
от ранно утро и до вечер
ледът по нея да блести...

Каква трагедия позната,
видяна в Свети редове...
Настъпва страшна хладината
със мор и черни грехове.

И върволици от висулки,
родени в пещерния студ,
готови са да станат булки
и скочат в дяволския skut.

Чеда на лъскава измама,
в които Зло ще се всели...
Студено ли е – болка няма!
В студа престава да боли.

ТЪЖНА ЕПИКРИЗА

**“Сърцето е измамливо повече от всичко,
и е страшно болно; кой може да го познае?”
(Еремия 17:9)**

Човекът болести лекува
и всякак иска да здравей,
годините да пропътува
до стогодишен юбилей.

Да няма нужда от бастуна,
когато в пътя си върви,
но енергичен, като струна,
усмивки сто да улови.

Каква измислена картина
във свят, от злото съкрушен...
Днес твърде болни са мнозина,
но лекарят им е сгрешен.

Че има черни диагнози,
които никой не тръби,
но те са главните угрози
за помрачените съдби.

Надменност, алчност и омраза
лекува ли ги чуден хап,
или от тяхната проказа
духът е поразен и слаб?

От гордост, завист или злоба
душите кой ще изцели?
Не са ли приживе у гроба,
пронизани от куп стрели?

Лекува болният сърцето
от някакъв вроден порок.
И уж изследван е, но ето –
до днес останал е без Бог.

Без Него иска да избута
годините до старини,
във дом, с неверие порутен,
и вируси, като злини.

От болниците ще излиза
с рецепти за лекарства куп.
Но в тъжната си епикриза
пред Бога ще остане труп.

Че няма никаква аптека,
която да предлага цяр
за болестите на човека,
приел греха за господар.

Духът на Кръст се изцелява
с Кръвта, пролята от Христа.
Но где ти Правдата такава
във свят от пръст и суета?...

ЯМАТА НА БЕЗБОЖИЕТО

Светът е днес безбожна яма,
създадена от дух жесток.
Там изход към Небето няма,
но властва плътският залог.

В съдба, от памтивека сляпа,
копае своя ров тварта,
и пуска корен като ряпа
в заветни връзки със смъртта.

Измамна тленност я увлича
и кръг обречен я върти –
до гроб страстта си да обича,
без никога да полети.

Накрая, в пръстното изгнила,
да срещне участта си в мрак –
с едно осъдено мъртвило
под гняв и вечен похлупак.

И тази най-ужасна драма
дано послужи за урок.
Спасете се от злата яма
със зов към Истинския Бог.

Че който в нея се намира
ще стигне пъкъла дори –
където червей не умира
и огън всякога гори.

ДЕКЕМВРИ

Това е месецът, когато
светът ужасно ме гнети,
защото във зловонно блато
нагазват хорските пети.

Измислен дядка със елени
подкарва своята шейна,
и гледат всички възхитени
привидната му светлина.

Той вечно пие Кока Кола
и в цветни лампички блести.
И от витрините във МОЛ-а
души готов е да лъсти.

Пронизва пищните реклами
и иска светския поклон.
Да паднат господа и дами
в тресавищата на Мамон.

Търговците да пълнят каси,
а “Джингъл бел” да ги крепи,
и да начешат в миг страстта си
безброй привлечени тълпи.

А във предпразничната врява
да не попита ни един:
Такъв поклон ли заслужава
роденият от Бога Син?

Светът така да Го похули
в езическо-окултна смрад,
и със шейна да се хързули
дори и до самия ад.

А празникът да стане стока
с червен огромен етикет...
Декември болка е жестока
и носи ми тъга и гнет.

Сълзи готов съм да изплача,
но имам за духа мехлем –
все още свети ми през здрача
една Звезда от Витлеем...

ЕДНА ТРЪБА БУЧИ, НЕ СПИРА...

От стари бесовски съюзи,
навред разпалили войни,
светът проклет ще се изхлузи
до адовите дълбини.

Царе, крале и президенти
на почит всякога били,
ще бъдат вечните клиенти
за огнен жупел от стрели.

А с тях – продажни премиери
в окови страшни ще са там,
и никой няма да намери
утеха в яростния плам.

Ще стенат в мрака генерали
проливали реки от кръв,
и всички, що сърца са дали
за всяка сатанинска стръв.

Банкерът ще хрипти и моли
за капчица вода поне,
забравил хиляди неволи,
които е съсипал с “Не”...

Това е вечност предузната!
Записана от векове!
Защо ли още Сатаната
светът за господар зове?

Змията сигурно му стига
за някакъв измислен рай,
но после черната верига
едва ли смъртен ще изтрай.

Една тръба бучи, не спира.
Дано от пропаст да спаси!
Но днес земята се раздира
и лют пожар не се гаси.

От стари бесовски съюзи
светът е зъл... Същински ад!
Обърнах си и двете бузи
и чакам моя Господ Свят...

ОТНОСНО КРЪСТА...

Верни думи в сърцето си ще изрека
и дано всеки види ги прави.
Хвърлен кръст не изваждам от студена река.
Само клетникът, който се дави...

Че парчето метал няма дух и душа,
а Спасителят хора спасява.
Но реши ли слепецът, че съм крив и греша –
нека грешен си бъда тогава...

ЗАЩО ПРИВЛИЧА ГИ МАГНИТЪТ...

Не знаят хората, не питат,
дори усетили злина,
защо привлича ги магнитът,
от Бог наречен Сатана.

И как минават вековете,
а той съдбите им руши,
и щом ги сдъвче в греховете,
поглъща техните души.

Човек лишен ли е от вяра,
за Злото винаги е сляп.
В духа на светската поквара
върви и пада в черен трап.

И в него е готов да рови
с години лепкавата кал,
намиращ хиляди любви,
които князът е раздал.

Любов към идолите земни.
Любов в хазартните игри.
Любов от пълните кореми
към безконечните софри.

Любов безумна към парите.
Любов за всяка суета.
Любов към егото си, скрито
в дълбоки връзки със калта.

А тръгне ли така да люби
човекът грешен този свят,
във мрака гъст ще се погуби,
където няма път назад.

Да види някога, оттатък,
във миг безкрайно закъснял,
че дългият живот е кратък,
когато го владее кал...

И там напусто е да иска
от Бог съдба за втори път.
Не! Днес да преценява риска,
когато люби го светът...

Защото той е само маска
на паднал дух от висини,
и с неговата тъмна ласка
безбожни стават всички дни.

Човек ли е? Роден е вече
един живот да сътвори.
Дали ще е от Бог далече
зависи от какво гори...

Горят Небесните олтари.
Гори и адът с бесен плам.
А огън почне ли да жари –
при него е сърцето, там...

И има смисъл само тука,
не утре, даже не нощес,
Спасителят да му почука,
а той да отговори: Влез!

Едва тогава, без да пита,
но озарен от Светлина,
човек ще знае, че магнитът
е бил лъжецът Сатана.

ОГРАДАТА НА СКОТА

**“Ако пребъдвате в Моето учение, наистина
сте Мои ученици; и ще познаете истината
и истината ще ви направи свободни...”
(Йоан 8:31-32)**

Светът прилича на ограда,
която в тъмното държи,
и в нея само скот не страда,
повярвал сляпо на лъжи.

Над него властват скотовъди
с верига, ласо или прът,
и скотът длъжен е да бъде
послушен в земния си път.

Глава нагоре да не вдига,
Небето в зов да не съзре,
но с други скотове в талига
да дърпа, докато умре.

Реши ли някой да пробие
затвора в тъжния живот,
реки от мъка ще изпие,
щом би престанал да е скот.

На хули зли ще се насити,
ще носи името си в кал,
презрян от скотове честити
и под копитата – парцал.

Така ще си износи ада,
различен в своята вина,
но счупил тъмната ограда
на падналият Сатана.

Че в неговата скотобойна,
безбожен свят от векове,
трагедията, вече двойна,
не може скот да отърве.

Щом губи сам във яма черна
едната си душа и дух,
а своята загуба безмерна
не вижда сляп, не чува глух.

Това е пълната трагичност.
Жестока лудост във затвор.
Поискаш ли да бъдеш личност –
мечтата е в пакет с позор.

И скръб, като жарава стара,
ще бъде земният ти съд,
че трябва да си кажеш с вяра:
“Животът ми е там, отвъд!

Агнец, разпънат на Голгота,
ми даде Смисъл и следа,
презрял оградата на скота,
да вкуся сладка свобода...”

ЩОМ ЗАТВОРИ СЕ ВРАТАТА...

Човекът мисли си, че страда,
щом кратко зло е преживял,
и често приравнява ада
със временната си печал.

Така ужасно му се струва
едната болка да търпи,
със нея нощем да будува
и да не може да заспи.

Но тук на всичко идва краят.
Дори на страшните злини.
А хората до днес не знаят
какво са огнени вълни...

Какво е жупел без пощада
и сѐра, гѐста като смог.
Такъв е за злотворци адът.
И той е винаги жесток.

Не спира нито за минута.
Пламти за вечни векове.
И там, на ужаса във скута,
за милост никой не зове.

Отекват крясъците диви
сред куп изострени скали,
и духове немилостиви
забиват в грешните стрели.

А злият в паметта си жива
прочита ясно грях след грях,
и от агония се свива,
че във душата му е крах.

Живял е грозно и погрешно,
за да убива и краде.
Накрая – рухва безутешно,
и пада, дявол знай къде...

От дълъг списък Съдията
присъдата му с Гняв чете,
че зло е вършил на земята,
а покаяние не ще...

Това е страшната картина,
подобна на кошмарен сън.
За нея слепи са мнозина,
понеже още са отвън...

А чашата им – тук широка,
отвъд докрай ще се стесни,
и там ще срещнат кръволока,
изпълвал всичките им дни.

Какво ли още да напиша,
за хората в греховен плен?
Човек е жив, докато диша,
и има шанс да е простен.

Но щом затвори се вратата,
приключва всичко. Идва край!
И нова вечност, непозната,
събира тъмен урожай.

Дано поръси всички живи
Кръвта невинна на Христа,
когато род от нечестиви
се запокитва в пропастта.

Че изборът е съдбоносен.
Не там, оттатък! Тук и днес!
Живей да бъдеш плодоносен!
И с Дух пази едната чест!

КОГАТО ДО КОКАЛ ОПИРА СЕ НОЖ...

Когато до кокал опира се нож
и силата нищо не струва,
насилникът вече е по-малко лош
и спира за миг да върлува.

Усеща в сърцето си смътния крах
от някаква гневна присъда.
По-страшен за него от възгласа “Бях”
е светлият смисъл: “Ще бъда!”

Но крив е грехът му. И никак не ще
от Правда да бъде изправен.
Катарзис не би пожелал въобще,
а никак на мира оставен.

И тази обреченост остро гнети
и мисли в поука събира,
че ножът не идва греха да прости,
когато до кокал опира.

И щом е човекът в усърдие лош –
Гневът е жесток, безпощаден.
Цар Ирод, пронизан със ангелски нож,
от червеи беше изяден...

Перото ми пише и думи твори,
та всеки дано ги разбира.
Когато хората бъдат добри,
тях Гълъб с пера ще допира!

Че този е Смисълът в грешния век,
Надежда за всичките живи.
Човекът се ражда да бъде Човек,
а злите без разум са диви.

Остават завинаги в тъмната нощ,
където Гневът ги настига.
Когато до кокал опира се нож,
и с него – желязна верига...

НАПИСАНОТО ЩЕ СЕ СЛУЧИ

Дворци от пясък ще се ронят
от напористите вълни,
дори особи със корони
да ги обвързват с бѣднини.

Висока кула ще се срути.
Издигнат бент ще се строши.
Молитви ще висят нечути,
щом няма кой да утеша.

Блестящо злато ще ръждяса.
Среброто ще се потъмни.
А евтината висша класа
ще падне в черни дълбини.

Ще рухнат борси и пазари.
Валутите ще бѣдат в крах.
Небесен Камък ще удари
нозете на велик монарх.

Светът ще рухне – стар, отровен.
По тъмен образ сътворен.
И в най-ужасните окови
ще чака Съдния си ден.

Змията под печат ще съска
от бездна, станала затвор.
И вече няма да е дрѣзка
в прѣстта, приготвена за тор.

Изгубил всичката си слава,
сред езеро ще кряска звяр,
и във потоците от лава
ще бѣде най-проклета твар.

Една утихнала планета
ще иска от Небето дъжд,
та всичката ѝ тленност клета
да се измие изведнъж.

В катарзис Свят да потрепери.
Пред Бог да се смири съвсем.
А Той, от Вечните Си сфери,
да я превърне във Едем.

Написаното ще се случи.
Ще стане в бъдещите дни.
Дори сега да лае куче,
когато лъч го осени...

Дори сега да вдигат врява
къртици в лепкавата пръст,
Сам Господ времето скъсява
до този страшен земеръс...

ПРО И АНТИ!

Недей залита в “про” и “анти”.
Борбите светски примижи.
Небесните Си диаманти
в ръката Господ ги държи.

Народите във злоба люта
са вкопчени от зъл тиран.
Не спират даже за минута
да бъдат пешки в пъклен план.

Не хващай на идеи вяра,
които бранят земна власт.
Поклоните вървят с поквара,
а тя – с дежурния си бяс.

Помни, че земните корони
раздава тъмен исполин.
И най-значимите персони
в ръката му са пластелин.

Той както иска ги огъва
и мачка с тъмния си дух,
че всеки с чук Христос разпъва,
за Правдата Му сляп и глух.

Позор е всяка политика,
понеже раждат я лъжи.
Тя земните с лукавство вика
и там от червеи гъмжи.

Човек се блъска и завлича
от всички ветрове накуп,
а духом този свят прилича
на мъртъв и зловонен труп.

Недей залита в “про” и “анти”.
На Господ камък ти бъди.
И най-големите гиганти
прояжда Злото във гърди.

Грехът им непростен се трупа
в грамади за ответен Гняв,
когато Меч Свещен от упор
ще ги прониже величав.

Отхвърлил земната тревога
и скрит във Свята Благодат,
помни, че Царството на Бога
сега не е на този свят...

РОВ В ИЗМАМЕНАТА ПЛЪТ

Не се стремете към човешка слава.
Величие напразно пръска тя.
Велик е Онзи, Който повелява
било в живота или след смъртта.

Суетен е възходът на земята,
дори обсипан с власт или пари.
За кратко станал прицел за сърцата,
безбожникът все пак ще прегори.

В двубой неравен с тленната обвивка
ще сбръчка чело, скули и ръце.
И гордостта, като шампанско пивка,
горчилка ще е страшна на сърце.

На времето реката ще го влочи
към винаги последната врата,
където блясък нищичко не значи
след вече отлетелите лета.

Духът напуска плътската черупка
и, кой го знае, где ще отлети...
След славата останала е дупка,
и в нея никой няма да прости.

Там името престава да е златно
и вече няма твар да го цени.
Не ще се върне никога обратно
величието в миналите дни.

И истински Великият тогава
ще пише сетнината му отвъд...
Не се стремете към човешка слава,
че тя е ров в измамената плът.

ГНЕВЪТ НА ИРОДИАДА

Крещи от гняв Иродиада
пред дух ужасен и жесток,
че царството ѝ много страда
от Меча на един пророк.

Прокарва своите идеи
и в хората посява смут.
Царе нарочва за злодеи
и плаши общия уют.

Да падне тази нетърпима
и вечно дразнеща глава,
та мир във царството да има...
Какво по-нужно от това?

Възмездието заслужава
дори вестител на Христос,
а тя сърце да утешава
с глава на сребърен поднос...

Крещи от гняв Иродиада,
но друг е вече този свят.
Царете древни са във ада,
а имат днешните рахат.

Лисици тлъсти и доволни
със визии за земен рай,
лежат в леговища охолни
и мляскат, като казват: Дай!

Расте и се уголемява
един църковен Тиатир,
събрал от чародейства плява
в Иродиадиния пир.

А Мечът? Той ще се стовари
с Ръката Праведна на Бог
над всички нечестиви твари,
презрели Слово от пророк...

ПЪТНИЯТ ЗНАК

Когато езикът, мъчително сух,
от ада молитви изрича,
остава Отецът далечен и глух
и в лютата скръб не наднича.

На грешника празния земен живот
е гледал през всички години.
Ръце е протягал към жалкия скот,
но той е послушал гадини.

Съдбата е избор. Животът е път.
Смъртта е врата в сетнината.
И всичко се струпва, когато отвъд
претегли духа Съдията.

И няма за скверния златна среда,
събираща чисто и мръсно.
Не пие ли приживе Жива Вода,
оттатък за нея е късно...

Оттатък е Правдата с острия Меч.
В лъчите докрай безпристрастна.
Да прати злотвореца твърде далеч –
в тъмата, от мъки злощастна.

И нека от думите гняв не расте.
Роптание нека да няма.
Че само за живите хора са те,
преди да са паднали в яма.

Мислете за мен, като пътния знак.
За грешника – „Стоп“ преди края.
Че щом си отиде, погълнат от мрак,
не мога дори да го зная...

Тогава ще иска, мъчително сух,
към Бога слова да изрича.
Но кой днес остава далечен и глух
и в Божия Зов не наднича?...

ВАЛТАСАР

Пирува с първенците Валтасар
и вдига тост със чаша във ръката.
Търкулнатият от измама зар
корона му е сложил на главата.

Във царството си пръв, незаменим,
да се гордее с тежката си слава,
но в ноздрите на Бога да е дим,
какъвто силен вятър разпилява.

Пирува царят. Виното шурти.
Очите му от пиене са мътни.
В стените на палата лъч блести
и пръсти се явяват, някак смътни.

Изписват думи в каменния зид
и карат Валтасар да изтрезнее.
“Какъв е този надпис страховит?
Къде е тълкувателят? Къде е?”

Пристига скоро Божият човек
написаното с мъдрост да тълкува.
“Претеглен на везните, ти си лек
и славата ти шепа пръст не струва!

А царството ти днес се раздели
и дните ти са вече преброени,
че с Божието злато весели
сам себе си и своите хиени.

Властта ти свърши. Беше тя дотук.
Ще я разграбят перси и мидяни.
А ти смири се, щом Небесен чук
наказва те със думи провидяни...”

Във тъмна нощ издъхва Валтасар,
със копие пронизан от засада.
Търкулнатият от измама зар
завлича в миг душата му във ада.

Та в бѣдни на земята времена
да помнят всички що е земна слава...
Короната се носи, но с цена,
която в черен мрак се издѣлжава.

ТЪМНИЯТ КАПАН

Светът е гибелната борса
на евтиния земен рай.
Мечтите в пръст, като на пор са –
да гризка корист до безкрай.

Да драпа, да слухти и влачи,
а после гордо да цвърчи,
но никога да не разплаче
измамените си очи.

Не става с никаква принуда
да спреш губителната страст.
Плътта по своему е луда,
когато присвои си власт.

Не ще се в Истина поучи.
Не ще се в пътя си смири.
Но всякак ще върти и сучи
и праведна ще е дори.

Да носи, може би, в Небето
имоти, яhti и коли...
Но то остава непревзето
и пръст не ще го впечатли.

Това е времето трагично
на всеки консуматор-плъх,
щом счита своята себичност
за верния заветен връх...

Да ходи, уж със съвест будна,
духът когато е приспан,
и над природата му блудна
да щракне тъмният капан.

ЗАЩО ЛИ В АДА Е ГОРЕЩО?

(В отговор на мрачните статистики
от двете ужасни войни на този свят)

Отприщват войнолюбци вопли
в разруха, скърби и печал.
Какво оттатък ще ги стопли,
щом свърши земният им дял?

Кръвта човешка се пролива.
Расте ужасната вина.
Убийците със ярост дива
натрупват своята злина.

Изпълват се с омраза сляпа
и пръст на спусъка стои.
А леденият свят ги зяпа
и хладно мъртвите брой.

Умре ли жертва – прошка вече
отвъд не може да даде.
И с този факт, така обречен,
душите пъкълът краде.

Че щом е кървава дамгата,
тя няма да се изличи,
и само дявола с рогата
ще видят грешните очи.

Извадил нож, от нож умира
жесток насилник, не един,
и чак във огъня разбира,
че е потомък на Каин.

Че против него от земята
крещи проливаната кръв,
а той захапан е в душата
от челюсти на тъмен лъв.

И долу има само ехо
от крясък в мрачните скали.
Без мир, без милост, без утеха
с душите, зверове били...

Защо ли в ада е горещо
и няма за убийци жал?
Не може да отнемаш нещо,
щом никога не си го дал...

ВРЕМЕТО НА ЗЛОТО

Когато слънцето се скрие
и чезне ярката луна,
но в мрак земята се обвие
дори без лъч от светлина...

Когато стражите треперят
и силните превиват гръб,
а търсещите ще намерят
голямата, преляла скръб...

Когато мелничар не мели,
а през прозорец се стъмни,
и всички благородни цели
ги стъпчат хорските злини...

Когато тонове тъжовни
заглъхнат тихо в песента,
и тъмни облаци оловни
покрият свода на света...

Когато скакалец натегне
или бадем се разцъфти,
а звярът с нокти се пресегне,
та хората да изврати...

Когато скъса се верижка
и златна чаша се строши,
а дъх не стига за въздишка
на помрачените души...

Когато Пътят е затворен
в едно със Светлата Врата,
а скверно семе пуска корен
и никне жетва за смъртта...

Когато всеки на земята
намери Вечния си дом,
но вместо Вярa с Обич Свѣта,
в духа е случил на погром...

Тогава спира колелото
на свят, до дъното си крив.
Дошло е времето на Злото
и Гняв, възвишено правдив...

СУЕТА НА СУЕТИТЕ

Не ще ме впечатли елитът
със пищен блясък, лукс и класа.
Души, които не политат,
във плен на властна суета са.

Накичени сред скъпи вещи,
но духом празни, като плява -
това са знаците зловещи
на търсещите земна слава.

Пред всяка бесовска сергия
гъмжи от евтини поклони.
Не смогва дяволът към тия,
които драпат за корони.

Очите плувнали в съблазън.
Главите - от измама тъпи.
Живота им не искам празен
със придобивките им скъпи.

Глупакът, пръст когато лъска,
е роб във глинени окови.
Не чува как змията съска,
за да го клъвне и отрови.

Целта преследва знаменита -
в света да бъде VIP персона.
Високо горе, сред елита,
с поклонниците на Мамона.

Не ще ме впечатли елитът
със тъй подкупните си твари.
За Правда никога не питат,
но трупат власт и авоари.

А щом животът им угасне
търпят трагедия позната.
Години чудни и прекрасни
са лъх и пепел на везната.

Съкровищата са на нула.
Богатство горе никой няма.
А във сърцата е нахлула
прикрита приживе измама.

И те, наказани в душите,
ридаят жалки и нищожни.
Със суета на суетите -
докрай останали безбожни.

СИРЕНАТА НА СТРАЖАРЯ

Със заплахите идва тревога.
Във кошмар се превръща дори.
Пламва някъде страшният огън
и обществена сграда гори.

Или с някоя бурна стихия
се отприщват високи води.
А тогава сирените вият,
щом е имало поглед да бди.

Бдях и аз със Небесни стражари
за опасности, в мрака безброй,
че врагът с люта ярост стовари
над сърцата ужасен порой.

И се случи зловеща измама.
Беше стъпкан Заветът Свещен.
Зъл престъпник търгуваше в Храма,
но пък никой не беше втрещен.

Окупираха вълци амвона –
не изблея и агне от смут.
И след Юдова страст към Мамона
топлината отстъпи на студ.

Дълго бях на душите сирена
и не спирах с тревожния зов.
Всяка дума споделях, дарена,
със Свещения Пример Христов.

А косите ми в скръб побеляха,
и тъгата у мен се всели,
щом в стражаря видяха заплаха,
и в сирената – тъмни стрели.

Как да пиша във време неверно?
Как на Кръст да се разпна за тях,
ако виждат във бялото черно,
и във Жертвата – смъртния грях?

Със заплахите идва тревога.
А тревогата ерес е днес...
И когато подменят си Бога –
пригответи се да бъдеш злочест.

Че във нива, от плевели цяла,
зъл смутител е житният клас.
И сирена напразно е бдяла
да ги стресне със Божия Глас...

ЕДИН ДАВИД Е НУЖЕН!

Лъжливи са овচারите, които
в кошарата докарват хищен вълк.
И дават му овце – подмолно, скрито,
забравили свещения си дълг.

А стадото, уви, със памет къса,
злини не помни в страшния си хал,
че хищник не един го е разкъсвал
и смазвал го е с мъка и печал.

В една такава срутена кошара
животът потъмнява и горчи.
И чезне побеждаващата вяра
на агнето в страхливите очи.

Един Давид е нужен – да го води
и брани от жестоки зверове.
И стадото през всичките несгоди
със огнен дух от зло да отърве.

Животът си с овцете да споделя,
а хищника да гони надалеч.
До топлата му вълнена постеля
готов да бъде острият му меч.

Къде ти днес такава Обич Свята
на Пастир, от Небето вдъхновен?
Намира ли се вече по земята
на времето във залеза червен?

Не тръгнаха ли вълци в овчи кожи
да мамят лековерните стада?
И кой тогава с искреност ще може
страхът си да нарича свобода?

Ти, Господи, със Ревност най-свещена,
овцете Сам в Духа Си ги паси,
и накажи със огнена геена
наемник, който Словото мърси!

Че няма ли кошарата ограда
и Божий мъж за стадото да бди,
вълкът със стръвна ярост ще напада
и ще оставя кървави следи...

ЗА ИДЕЩИТЕ СЪДБИНИ

Смирено погледни отгоре
към идещите съдбини.
Дворци от пясък ще съборят
дори нищожните вълни.

Със всичко грешно се сбогувай,
което в разума горчи,
и в чиста вяра помъдрувай
защо светът се помрачи.

Над гневното море от роби
царуват богове от пръст,
а в сиромашките утробы
се трупа жаждата за мъст.

Жестока власт, несправедлива,
души с насилие мори.
И правдата е твърде крива,
купуват ли я със пари.

Прослойки златни не зачитат
на клетника едната скръб.
Ядат и пият до насита
върху нещастния му гръб.

Коват измамливи закони.
Премазват с палките протест.
И винаги до края гонят
нечистия си интерес.

А някъде над тях се взира
един навъсен Съдия,
но злият Злото си не спира,
роден от мръсната змия.

Търчи след нея в пропаст черна –
мъртвец с монети на Харон,
и в своята душа безверна
прилича на ръждив пирон...

Смирено погледни отгоре –
светът предаден е на Съд.
Вратите бездна ще отвори,
за да погълне грях и плът.

Потоп изпраща Съдията
греховните да разори,
но ти, покрит от Милост Свята,
в Христос дълбоко се смири.

И влез при Него, във Ковчега,
преди високите вълни,
че Той е Алфа и Омега
на идещите съдбини...

ПЛОЧИТЕ НА МОИСЕЙ

Забравил за словата от Синай,
написани на каменни скрижали,
светът върви към страшния си край
и няма Господ Бог да го пожали.

С веригата си черна окован
превърна в бог едно теле от злато,
и със поклон към злия истукан
потъва във зловонното си блато.

Не страдам за елита му в сълзи,
че всеки избор до живот се прави.
Когато утре гняв го поразил –
в катрана ще отиде да се дави.

И силен вик, стократно закъснял,
ще чуят всички кръгове на ада.
Страстта към благородния метал
проклятие си има за награда.

На плочи не от камък, но от дух,
Законът за съдба се запечата.
Но в алчния си огън, сляп и глух,
светът похули на Отец словата.

Скрижалите в безумие строши,
та съвест да не пречи и да стряска,
когато помрачените души
злодейт гълта с благовидна маска.

Забравил за словата от Синай
светът Шеол ще търси и намери.
Ридай пред Бог, безумецо! Ридай,
преди да те погълнат тъмни двери!

Че там, оттатък, не блести скрижал,
ни дума от божествената Книга...
А Милост, състрадание и жал
до пленниците вече не достига.

Промяната се случва само днес,
че утре е отчайващо далече.
Но чуе ли безбожник Блага Вест,
аз зная, че похулил я е вече.

Оловото в душата му тежи
и дърпа го в чудовищна измама.
Две плочи Моисей до днес държи,
но горе, на Синай, светът го няма...

ИЗБРАХ СИ СТЪМНАТА ПЪТЕКА

Не искам слава, и не моля
за блясък и авторитет.
Оскар за главна мъжка роля
не ми стои на дневен ред.

Сред земните аристократи
да бъда мумия с костюм,
и егото ми да се клати
от всички възторжен шум.

Но тези да ми бъдат нека
словата без излишен грим –
избрах си стръмната пътека,
а не червения килим.

Че филмът, в който аз играя,
е от живота ми по-жив...
С лъчи пронизан от Безкрая
да пия жребия горчив.

Не учих от сценарий фрази
и нямах земен режисьор.
Светът до ярост ме намрази
и ме обрече на позор.

Не бях реклама на плакати
и звездно име от афиш.
Сред хора тлъсти и богати
не търсех светския престиж.

Запомних с мъдрост несъзрима –
човешкият поклон тежи.
И всеки своя бог си има
един живот да му дължи...

Избрах си моя. И не страда
духът ми в избора си Свят.
Не чакам преходна награда
от Вечната Му Благодат.

Че тя не е любов по сметка,
но Кръст, на който плът боли.
И вместо златна статуетка
приех венеца от бодли.

Живях във Святата Му Воля
и ще живея занапред.
Оскар за главна мъжка роля
не ми стои на дневен ред...

КОГАТО ПЛЕВЕЛЪТ ЦАРУВА...

Когато плевелът царува
над вече запустяла нива,
усилието болки струва
жетварят жито да открива.

С нозе, издраскани в бодили,
в сърцето горест ще разпали,
че свършват всичките му сили,
а няма пръст да го пожали.

Дори десница да протяга
към дребни репейи със сърпа –
един от Правдата ще бяга,
а друг грехът ще го придърпа.

В едното битие суетно
най-мъчно плът се преобръща,
щом черно Зло, хилядолетно,
душите със лъжа поглъща.

Когато плевел е злодеят
в такава запустяла нива,
жетварят тръгва си от нея
и Бог в ръката Си го скрива.

Каквото жънал е – прибира
при Него, в житницата Свята,
а пък бодливото умира,
заплело корени в змията.

И мракът яростен нахлува
да задушавя и убива,
защото плевелът царува
над вече запустяла нива...

ОТЪРСИ СИ ПРАХТА ОТ НОЗЕТЕ!

Отърси си прахта от нозете!
Тази грозна измамлива прах!
Лицемерът не може да свети,
но е яма на тайния грях.

Като паяк със мрежа оплита
всяка чисто наивна любов,
и за корист, подмолна и скрита,
се преправя на ангел Христов.

Пръст, когато реши, че е птица,
се обръща в прашинки безчет
и си търси върховния прицел –
да е Истина, Дух и Завет.

После лепне за дълги години
и търпят я сърца и души.
Слага маски, най-нежни и фини,
та човека от Бог да лиши.

Тя за Хляба е черната плесен,
а в тесто – фарисейският квас.
С нея плътският бива харесан
и спечелва си титла и власт.

Дава сцена на земни актьори
и събира доволната пръст.
Прах да имат... и вече са горе,
а делът им е сладък и тлъст.

Отърси си прахта от нозете
и от нея извъръщай очи,
че мнозина с лъжа са превзети
и към ада плътта им търчи.

Но когато на Пътя задуха
ги погубва първичният страх,
и духът им е в пълна разруха,
Канара щом разменят за прах.

СТИХ ЗА ПРОБУЖДАНЕ

Спомни си Петър – там, на двора,
край огъня глава привел,
и сред гъмжилото от хора
внезапно как пропя петел.

Той три пъти изкукурига,
преди във тъмното да спре.
А пък рибарят запремига
и сам поиска да умре.

Христос към него се обърна –
смирен, охулен, поруган.
И щом за кратък миг го зърна,
през Петър мина ураган.

Че думите Му той си спомни
и срам душата му вгорчи,
когато Святи, чисти, скромни
погледнаха го две очи.

Дали светът, от мрак отровен,
днес има нужда от петел,
да би усетил се виновен
в греховния си безпредел?

Да би съдбата си изплакал
и взор обърнал към Исус...
Едно прощение дочакал
в затвора си, без Бога пуст.

На пръсти се броят петлите
и ярост земна ги гнети.
О, грешни! Докога ще спите
и дух лукав ще ви върти?

Един рибар с любов понесе
в духа си цяла Канара,
а примерът му жив до днес е
в петли с проскубани пера.

ДА ИДВА ТОЗИ СВЪРШЕК ВЕЧЕ!

Светът към пъкъла залита
с лъжи безпаметно пиян.
За Правда никога не пита,
изгубил чест, морал и свян.

С тотеми, идоли, кумири
душите дяволът лъсти.
И страсти, щом човекът дири,
от тях ще се опропасти.

Вестта на Господ Бог е блага,
а пък неправдата вони.
Нечестието примка стяга
над непростените вини.

Пропадат евтини лекета
във своя устрем късоглед,
подобно гръмнала ракета
след някакви секунди пет.

И гледат в бъдното далече
сълзящите от скръб очи.
Да идва този свършек вече
злините в миг да заличи.

Дъждът душите да измие.
Роса от Правда да блести.
Животът благ да се открие,
когато Бог го възвести...

И чудната Надежда Свята
да видят всички племена,
че Цар дошъл е на земята,
и ще царува в Светлина.

Светът към пъкъла залита
и в него цял ще изгори,
преди Христос с Небесна свита
нов свят честит да сътвори.

СЛЪНЧЕВО ЗАТЪМНЕНИЕ

Днес засенчва новината
всички други новини,
че в Америка Луната
Слънцето ще затъмни.

Някой вижда катаклизъм.
Друг – от Библията знак,
че светът навлиза в криза
и ще го погълне мрак.

Но на всички паникьори
отговарям със въпрос:
Кой на този свят се бори,
за да затъмни Христос?

Той е Слънцето, Което,
щом в сърцата ни блести,
няма нищо на небето
Вярата ни да смути.

Неговият Мир ни пази,
а Духът Му ни крепи
всички бури и омрази
Църквата да претърпи.

Затова и днес изричам:
Моят Господ е Един!
Като Слънце Го обичам
във живота си. Амин!

ОТДАВНА ПРОЧЕТЕНА КНИГА

Светът е отдавна прочетена книга
от Вечен и Свят Съдия,
каквито и властници днес да въздига
проклетата тъмна змия.

Войни и борби ще се случват до време
и людетe смърт ще грози.
Измамникът своята корист ще вземе,
а клетникът – скръб и сълзи.

Неправдата още ще бъде царица
на своя оловен престол.
И верният Богу ще бъде на прицел
от злия, Агнеца пробол.

Опасните вихри души ще завличат
в безмерно жестоки лъжи.
Невестата своя Жених ще обича
и Кръста Му Свят ще държи.

Възмездие Свято от Бога пристига
и Гняв като буря расте.
Светът е отдавна прочетена книга
и само Христос я чете.

Последната страница щом се затвори
ще литнат към Него ята,
и скрити във Вечното, някъде горе,
ще срещнат в очи Радостта.

А долу, на Меча двуостър мишена,
ще стене проклетият род,
защото го чака дълбока геена,
лишена от Дух и Живот,

където във брънки на вечна верига
остава презрян и проклет.
Светът е отдавна прочетена книга.
Дори до последния ред...

ВЕЛИКИЯТ ОТ БОГА ДЕН

(По Филипяни 3:18-19)

Каквото съм опитал с Вяра –
това и пиша вдъхновен.
Не се намира в календара
Великият от Бога Ден.

Не свети Той веднъж в година,
а блясък е в живота цял,
но който Го почита в глина,
до днес остава ослепял.

Да търси чудните Му знаци
не в Библията, ред по ред,
но със яйца и козунаци
в пръстта да сътвори завет.

Уви! Такава вяра пръстна
не стига Вечните врати.
Исус от гроба Си възкръсна
и се възнесе да блести.

Надежда ни остави Свята
че Кръстът може да спаси,
но само Верни в Светлината
отгоре Бог ще възкреси.

Останалите – в земна слава
обслужват плътския корем.
“Христос възкресе! Ха, наздраве!
Да се напием и ядем!”

Цвърчи претрупаната скара
и рови въглени ръжен...
Не се намира в календара
Великият от Бога Ден.

КОГАТО В ПЪТЯ ХОДЯТ ДВАМА...

Когато в Пътя ходят двама,
държащи своите ръце,
ще бъдат камъни от Храма
в една Любов, с едно сърце.

И няма дух да ги разсича,
и зло не ще ги повали,
защото Верният обича,
и Вярата си не дели.

Такава дружба на земята
е чудо и Небесен Дар.
Достига тя до Вечност Свята
при своя светъл Господар.

А Той в приятели съзира
един Давид и Йонатан –
как брат готов е да умира
за брат, до дъно поруган.

Но идва във живота драма –
злочеста, пълна с кривини,
когато в Пътя ходят двама,
но звяр ги дебне отстрани.

А там единият решава
да свърне в гибелния мрак...
Разделят се ръце тогава,
но няма да се свържат пак.

Че зло отстъпника владее
и дърпа го без капка жал.
А сам не знае той къде е,
ръката щом е изтървал...

С такива белези се пълни
проклетият и грешен свят.
Плътта измама ще погълне
и братът ще напусне брат.

А днес поуката е тая
сред пътищата от лъжи,
че само Верните до края
Любов на Пътя ще държи.

ПРИСЪДАТА НАД СЕНААР

Бръмчи психясалият кошер,
разбунен в тъмния си бяс,
и тръгват новините лоши
навред по земния атлас.

Отгоре – слънчевият огън,
отдолу – всеки земен трус,
но няма никаква тревога
светът, без Истината пуст.

Във лепкави и гнусни мрежи
заблуди паякът плете,
и плячката му от невежи
подобно планина расте.

Върхушка, като сова сляпа,
не вижда идещия Гняв.
За своите престоли драпа
и власт държи с юмрук корав.

В покварата на Калигула
или с пожара на Нерон,
строи високата си кула
и лъска златния си трон.

А щом въздига се елитът
от зъл и беззаконен звяр,
отново Господ препрочита
присъдата над Сенаар.

С Гнева свещен да го погуби
и с Меча да го прободне,
че който с демон се залюби,
ще падне, дявол знай къде...

Бръмчи психясалото племе
и още малко ще бръмчи,
но във останалото време
ще бъде сляпо, без очи...

А кулата, щом рухне цяла,
ще слезе Свят Заветен Цар,
земята, вдън изнемощяла,
да вдъхне за Живот и Дар.

НАЙ-ВЪРХОВНИЯТ БАНДИТ

Не гледай със очи сърдити
към беззаконния елит.
Бледнеят всичките бандити
пред най-върховния бандит.

Не може плът да го притиска
или пониже бърз патрон.
Той действа както си поиска
от своя зъл престъпен трон.

В ръката му царе са пешки.
Войните – земна суета.
Прекършва сам съдби човешки
когато тласне ги в смъртта.

Облечен с мантия-измама
си има свой репертоар.
Преправя се на ангел в Храма
или върти се като зар.

Със власт от хиляди години
земята мачка и гнети.
Владее армии с гадини
душите да опропасти.

Купува съвести, престоли.
Търгува с тайни грехове.
Играе мръсните си роли
и благодетел се зове.

Но пак в природата му има
пределна слабост, страшен трус,
че той змия е уязвима,
щом някак чуе за Исус...

Когато Мечът го посича,
излъскан с Правда – Свят и бял,
на коленете си се свлича
подобно дрипа и парцал.

И нека Верният да знае,
че Господ Дух е пратил в Дар,
от Който в тъмното ридае
проклетият и паднал звяр.

Бледнеят всичките бандити
пред най-върховния бандит,
но има Святост над звездите
и Меч, пределно страховит.

Въртиш ли го с Христова Вяра
пронизваш мрак и тъмнина,
и чезне като сянка стара
бандитът с име Сатана.

ПРЕДИЗВИКАН СТИХ

Омразата е капсул-детонатор,
готов дори до смърт да прогърми.
И даже да не съм добър оратор,
духът ми казва: В миг я заклея ми!

Разделя с нея злият, и владее
над дребните и евтини души.
Не питат те Спасителят къде е,
и всяка е готова да руши.

Но верният, отрекъл се от аз-а,
света със Любовта ще победи.
И сляпата губителна омраза
ще рухне у човешките гърди.

На мрачните и яростни коптори
ще паднат изградените стени.
Преди човекът в кръг да се затвори –
със Божия окръжност го плени...

СМЪРТТА ПРИЛИЧА НА СОДОМ

(отзвук от една церемония)

Светът, до ада претъркулен,
докосва вечния си дом,
и в своя образ богохулен
смъртта прилича на Содом.

Пълзи в смърдящата клоака
и в мъртвите души вони,
а те присъдите си чакат
подобно Лотови жени.

Какво Спасителят да стори,
когато пламналата пръст
въздига тъмните коптори,
предадени на грях и лъст?

В Завет ли Свят да ги обрича,
и в Светлина да ги държи,
щом страшна яма ги привлича
и страст оловна им тежи?

Не ще ги Правдата пожали,
и Меч не ще ги опрости,
че огън адът щом разпали –
дошъл е да опропасти.

Когато смисъл, зов, идея
внезапно случат на погром –
в дъха ужасен на злодея
смъртта прилича на Содом.

УПАДЪЧНИЯТ СВЯТ

“Относно това те се и чудят, и ви
хулят за гдето не тичате с тях в
същата крайност на разврата...”
(1 Петрово 4:4)

Светът е в упадък. И Правдата мрази.
Повторно пробужда Агнеца на Кръст.
А демони тъмни на бурни талази
минират душите с убийствена лъст.

И сводът от облаци смръщен е вече.
Стопяват се дните на Милост и Зов,
че бунтът безбожните твари обрече
да бъдат противни на Пътя Христов.

Светът е в упадък. И в блато се дави,
оплетен с въжета от черна смола.
Зловония пръска и дявола слави
със своите зли и греховни дела.

А някъде горе присъда се пише.
Грехът е разпалил невидим вулкан.
И Съдникът скоро ще дойде от свише,
подобен на буря и Свят ураган.

Светът е в упадък, присъщ на Содома.
От мрака подлъган. И в мрака пробит.
Когато излезе от тежката кома
във Вечното няма да бъде честит.

Но в езеро страшно сред огън и жупел
ще скърца със зъби, от ужас обзет,
защото свещените плочи е счупил
и сам е останал без Бог и Завет.

ПОСЛЕДНАТА ДРАМА

Това ще е скоро последната драма
с присъда от Свят небосвод –
да търсят Спасител, когато Го няма,
и чезнат Любов и Живот.

Когато Вратата след миг се затвори,
а целият свят се смрачи,
и няма със Бог да пребъдват отгоре
излъгани в Злото очи.

Тогава за всяка душа ще е късно
за Милост слова да хрипти,
защото живяла е подло и мръсно,
а няма Агнец, да прости...

Че Светлият чакаше двадесет века,
прободен в ръце и нозе,
но в мрака змията отрови човека
и всичката вяра му взе.

“Послушай ни, Боже!” – ще креснат тълпите –
“Небето за нас отвори!”
О, люде безбожни! Защо се морите?
Вратата Всевишният скри!

Сърцата ви червеят скоро прояде
да любите зло и разврат,
и всичкото време, що Господ ви даде,
изтече в дълбокия ад.

Разпален е огън за сухата слама
и страшен стоварва се Гняв...
Това ще е скоро последната драма
на свят от измами лукав.

ПРИСЪДАТА НА СЪДИЯТА

**“Защото с каквато съдба съдите, с такава
ще ви съдят, и с каквато мярка мерите,
с такава ще ви се мери...”
(Матей 7:2)**

Когато страшната разруха
премазва кости и гърди,
властта остава сляпа, глуха,
и от делата ѝ смърди.

Но тя, с каквато мярка мери,
такава ще получи в съд,
и с пълен ужас ще трепери
пред Бог наведена отвъд...

Тежат сълзите на бедняка
върху Съдийската везна,
и челюсти отваря мракът,
за да поглъща в тъмнина

лъжливи шайки депутати,
крадци и спекуланти бол,
и всички гнусни адвокати
на всеки бесен произвол.

Човек едната съвест има,
дарена му от висини,
а тя е крехка и ранима
от прекомерните злини.

В присъдата на Съдията
свидетел се явява пръв,
и Милост има за отплата,
когато я поръси Кръв...

Каква е съвестта обаче
на тези мръсни зверове?
Бедняк под игото им плаче,
но скоро ще се отърве...

А в ада, с грехове оловни,
щом видят злите злия дух,
за стоновете им тъжовни
ще бъде Господ сляп и глух...

КЪМ СТОПАНИНА НА БЕЛИЯ ДОМ!

Държава не прави велика!
Велик е само Господ Бог!
А Той не търси политика
или със дявола облог.

Че на световните арени
я няма Славата в Сион,
и само във души смирени
Христос намира Своя Трон.

Помни, че всеки се завръща
при Бога да даде отчет...
И ти, след бялата си къща,
ще видиш Съдника Пресвет.

А Той делата ти под лупа
ще види до последен миг
какво и колко си натрупал
и в Него бил ли си велик...

Събирай Истинското Злато!
Раздавай Божии блага!
Че с тях сърцето е богато,
било сред радост и тъга.

Прибрал в победа гласовете,
нагоре с вяра погледни,
че Царят благодатен свети
напук на земните злини.

И ти в лъчите Му със вяра
живот за Него посвети,
че Той остава Господарят,
готов да съди и прости...

ДАР В ДАРЯВАЩИ ВЕКУВА!

Талантът Дар е необятен
и мярка в стари времена.
Възвишен, чист и благодатен,
от Бог получен без цена.
Светило от духа, красиво,
щом радва хиляди навред,
та от сърцата чувство живо
да би родило се в ответ.

Дали на този свят обаче
се пази Истинския Дар?
Духът не ще ли да заплаче
талант да срещне на пазар?
Клеймо да види над твореца,
превърнал в стока своя лъч,
и хвърлил хула към Отеца
в една панаирджийска глъч...

Кога, безумецо трагичен,
на Бог за Дара си плати,
и счете, че е строго личен
таланта, що у теб блести?
Когато ражда плодовете
дървото иска ли пари,
или на Онзи, Който свети,
смирено то благодари?

Дали ще бъде стих и песен,
картина, скулптура, портрет –
те раждат се от Дар Небесен,
та Дар да бъдат занаят.
А който алчен ги продава
е сива пепел, жалък сноб,
и бързо се превръща в плява,
щом пълни с корист своя джоб.

Такъв не ще се споменува
във всички бъдни векове,
че Дар в даряващи векува
и в Свята Слава ги зове.
Онази Слава, при която,
превил творецът колене,
сърцето му е с Бог богато,
а не с хартии в портмоне...

НЕ ТЪРСИ ЖИТЕЙСКИ БЛЯСЪК!

Не търси житейски блясък
на нищожната цена.
Всяко име върху пясък
се изтрива от вълна.

И в света – море гневливо –
няма никога покой,
щом върхушка в пяна дива
върши мерзости безброй.

Плаши дъното мнозина,
че е тихо, в самота,
но във страшната картина
то спасява от света.

Там, на Бог в добрите шепи,
верният ще устои,
и от властниците слепи
няма хич да се бои.

Бисерът се ражда в мида.
Блясъкът е порив бял.
Клетникът ще си отиде,
дните свои изживял.

В миг, като въздишка кратък,
като лъч ще отлети,
и пред Вечния оттатък
вярата му ще блести.

А светът ще се излива
див към адовата паст,
гдето в пламъци погива
всяка ненаситна власт.

И съборени със трясък
падат злите в тъмнина...
Не търси житейски блясък
на нищожната цена.

НАДПИС: ЗАЕТО!

Реклами и коледни хитри съблазни
в пръстта изобилни, но с Правдата празни,
на пълни сергии докрай посветени
поглъщат глупаци и бълват кретени.

А плътска природа това не пропуска –
да радва стомаха, щом пие и плюска.
И стоката бързо да вземе с отстъпка –
такава за нея е сладката тръпка.

Тълпите на юруш, в опашки и врява.
Купуват, каквото цената продава.
И мъкнат се чанти, и бутат колички,
че идва щастливото време за всички.

Нощта не е тиха, ни толкова Свята...
Разливай ракия, накълцай салата!
И нека от бомбички яко да пука,
когато до мръвката пържи се лука...

А после – доволно охранени свини,
грухтят и си казват: За много години!
И светската хроника важно отмята
поредния празник, дошъл на земята.

Сълза се търкулва високо в Небето.
Христос е похлопал на надпис: Заето!
Светът е измамил душите корави
със пълни стомаси и гибелни нрави.

СЪДБОВНИ ВЪПРОСИ

Защо светът жесток, невесел,
за весел празник се тъкми,
когато дух го е разтресъл
от злите адови тъми?

Защо подаръци продава,
а Дарът Божий тъпче с бяс,
и само с плевели и плява
е пълна земната му власт?

Защо девицата Мария
отново в ясли ще роди,
така намразена от тия,
които носят лед в гърди?

Нима не разпознах в нея
Небесна Свята Благодат,
която пази от злодея
и неговия страшен ад?

Въпроси раждат се съдбовни.
Светът е гузен и мълчи.
А във очите му оловни
поклон към дявола личи.

Сценарият се изпълнява,
от пещ лукава прогорен,
и пепелта му поругава
най-светлия от Бога Ден.

НАД ВСИЧКИ ВИДИМИ НЕЩА

Ще рухне всяка светска слава,
когато Бог се възцари.
За този миг си заслужава
сърцето вдън да се смири.

Нагоре с поглед да се взира,
над всички видими неща,
че иде Изгрев за Всемира,
а с него – края на нощта.

Една върхушка людоеди
ще падне в огнения ад,
че те били са късогледни
и зли във вълчата си смрад.

А Мечът Свят ще ги отсича
тъй както плевел се коси,
и който дявола обича –
от дявол ще се ужаси.

Понесли страшните си кърви,
ранени, бити за Христа,
последните ще станат първи
във Царството на Вечността.

И в тази идеща рокада
със най-правдивни съдбини,
добро е Верният да страда,
но Вярата да съхрани.

Светът да ми предложи слава...
Не искам! Нищичко не ща!
В Исус духът ми уповава!
Над всички видими неща...

СТРЪМНА ГРАНИЦА

Понесъл тежката си раница
сред вихри и арктичен студ
достигнах стръмната си граница,
от плътска вяра недочут.

Под Хълма – Вавилонски ледници,
досущ на Правдата места,
където бляскави наследници
си гонят светската мечта.

Изпълнени от лицемерие,
докрай двулични по сърце,
пленяват сляпото доверие
на куп замръзнали овце.

А някъде от необятното
ридае в зов един слуга,
че Бог с Огнището Му, Святото,
не ще намерят сред снега.

Но кой му пука от ридания,
когато земният амвон
отдавна е стремеж и мания
в поклонниците на Мамон?

И Царят, ако дойде призори
със Огън, Пример и Завет,
ще трябва да отваря фризери
и чупи статуи от лед.

Уви! Докрай си дадох пламъка,
но Вавилон не се топи.
На ложе ледено в измамата
отдавна съм мъртвешки спи.

Заветът е в последна страница.
Слугата свири със тръба.
Дано от стръмната си граница
души събуди за съдба...

Че Правдата, сред преспи срината,
трепери в своя потрес цял,
и в миг завлича я лавината
на свят, от зло освирепял...

НАТРУПАНИ СА СМЕТКИТЕ...

Натрупани са сметките отдавна
и този свят прескъпо ще плати.
С една съдба – ужасна и безславна,
във пъкъла за милост ще крещи.

От алчност заслепен е политикът.
Бездушие в банкерите вони.
И капе кръв по острото на щика
от черните безсмислени войни.

Привлечен към печалбите от газа
народи тъпче тайният елит.
А в грозна, всецаруваща омраза,
Христос е хулен, смазан и пребит.

Подобно ястреб, кърмен от лисица,
вилнее пропагандният ефир,
а князът, горд със хищната си птица,
души поглъща в гнусния си пир.

И страшно е, на Злото във корема,
да чака някой Божия ответ,
че сметката прилича на поема,
прогизнала от кръв на всеки ред.

О, как от ада грешникът не може
нагоре към света да изпълзи,
и бунта му отровен и безбожен
да би изплакал с парещи сълзи?

Че всяко дело, мисъл или дума,
оттатък срещат своята цена,
а сметката набъбва в страшна сума,
когато е злина подир злина.

Една присъда, бърза или бавна,
не може Злото да осуети.
Натрупани са сметките. Отдавна.
И този свят прескъпо ще плати...

КОГАТО МОЯТ БОГ СЕ ГНЕВИ

Коленича когато моят Бог се гневи
и наказва света справедливо.
Ако в пътища тъмни зъл безумец върви –
всичко грешно му става гориво.

Гибелта е внезапна, и разрухата – шок,
като жетва във пълната мяра.
Щом Гневът се отприщи – преподава урок,
да го слушат, дори и без вяра.

Нечестивата мерзост Мечът щом съкруши
си отдъхват сърца изтерзани.
Има Бог – да въздава за добрите души
и за техните болки и рани.

Ако бунтът прилича на Содом и Гомор,
се обрича на огън и жупел.
И тресе се от ужас пораженият пор,
с грозни блудства парите си трупал.

Както в пепел обърнат беше тъмният княз,
и отхвърлен от Трона възвишен,
тъй Гневът ще пояжда всяка пагубна страст,
всеки мор, на Живота излишен.

Съдията се вира! А земята кърви...
Свята Правда въздиша горчиво.
Коленича когато моят Бог се гневи
и наказва света справедливо...

КОГАТО АЛЧНОСТТА Е ДОБРОДЕТЕЛ

Когато алчността е добродетел,
а смисълът – във многото пари,
измаменият хич не е усетил,
че в огъня на пъкъла гори.

И все едно е как ще си доказва,
че с Правда върши своите дела,
щом има над сърцето тъмна язва
и хитър паяк с властни пипала.

Пленен като муха от паяжина
на пръстното ще вярва и кади.
И в гнусните поклони на мнозина
ще иска дял сред светските звезди.

А щом делът му пламне като плява,
духа му с пепелта ще отнесе,
и там, оттатък, ще си заслужава
съдбата на едно проклето псе.

Далече от простора Свят и светъл,
едва тогава ще се увери,
че алчността не става добродетел
и Рай не се купува със пари...

ПРИСТИГА СВЪРШЕКЪТ...

Пристига свършекът. Изплакан
със не един горчив живот.
От времето на Ирод чакан
до най-последния деспот.

Тъмнеят земните престоли.
Пируват светските царе.
А клетниците мръзнат голи,
но няма власт да ги съзре.

Ръжда короните пояжда
и Правда съвести бode,
а властник с ненаситна жажда
живее само да краде.

Светът е с образ богохулен
и става в блудните печат,
а покривът на всички кули
докосва пламналия ад.

Човешка мъка се отприщи
и мътни чезнеха съдби.
Сърцата раждаха се нищи
и нищи гаснеха в борби.

Искра от ангел да проблесне
напусто сякаш е била,
щом няма злия тя да стресне
за кървавите му дела.

Остава Господ! Да приключи
вековната на Злото власт.
И писаното да се случи –
за мен, за теб, за всички нас...

Че този свят когато свърши
и Бог от Рая го лиши,
сам Той сълзите ще избърше
на всички страдали души.

СПОМНИ СИ БОГ, НАВУХОДОНОСОРЕ!

(Пророчески призив към господаря на света)

Спомни си Бог, Навуходоносоре,
и Неговите праведни съдби!
Че ти си долу, а пък Той е горе,
и долният не бива да тръби...

Не бива гордостта си да надува,
ни себе си да счита за велик...
Че слава на земята колко струва,
когато преминава като миг?

Спомни си Бог, Навуходоносоре,
и този свят не бързай да кроиш!
Насилие пред Господа – позор е,
и с него няма да Му угодиш.

От алчност царят винаги пропада.
Със мерзост трон не ще да устои.
И не един деспот, отишъл в ада,
паденията страшни си брои.

Че Господ Съдия и Прокурор е,
и всяко зло в Съда ще обвини!
Спомни си Бог, Навуходоносоре!
Небесната Му Правда си спомни!

ТАМ, КЪДЕТО НЯМА ВЕЧНОСТ...

Ще го кажа най-сърдечно
с риск да съкруша плътта –
там, където няма Вечност,
има властна суета.

Купища от много вещи,
разноцветни стъклъца
и капанчета зловещи
за наивните сърца.

В мрака старият обесник
дебне светските тълпи,
и като прочетен вестник
иска всички да приспи.

Времегубене да има
сред концерти и игри,
а безумният да кима,
яко харчейки пари.

Гледане да не напълва
съблазнените очи,
а ефирът грях да бълва
докато ги помрачи.

Слушането да не спира
от класации безброй,
а душата да класира
мелодичния герой.

Като пясък да се ръси
времето на този свят,
и да стават дните къси
до пристигащия ад.

Ще го кажа най-сърдечно –
Злото времето краде.
Да живееш бързотечно
ще приключиш... Но къде?

Отговорът се намира
някъде в куплет назад,
щом набъбва и не спира
жетвата на дух рогат.

ПРОВАЛЪТ И ПРИСЪДАТА

Провалът е в кесията на Юда.
Присъдата – в легена на Пилат.
А всяка отвратителна заблуда
е с маската на Свята Благодат.

Спокойно си върви алъш-веришът.
Търговци в Храма колкото си щеш,
дори когато просяци въздишат
за лев от костюмираната леш.

Не ще ги стресне никой с бич от върви.
Натрупани сергиите, безчет...
И сребърници, като Кръстни кърви,
звънтят със своя бесен пирует.

Зловонно е препълненото блато,
накичено със надписа „Едем“.
Съсловие, евангелски богато,
провижда Бог от тлъстия корем...

В идилия, харесвана от всички,
блажени са овчари и стада.
А в царството на бързите парички
вещае Злото страшната беда.

Дрънчат с окови догма и доктрина.
Мухлясват от амвоните слова.
Грехът е при Мария Магдалина,
а не в онези Юдови черва...

Христовите, отречени с прокуда,
във вретина скитосват своя ад.
Провалът е в кесията на Юда.
Присъдата – в легена на Пилат.

ДРЕВНА ПОУКА КЪМ ВСИЧКИ ДУШИ

Наемникът днешен, покварен от бяс,
мечтае за дарба от царя Мидас –
каквото докосне, ей тъй – изведнъж
да става на злато за алчния мъж.
А после с корона, и пръстен, и трон,
да стигне по блясък злодея Нерон.

Но дарбата има и скрита страна,
щом мигом ръката докосне храна,
че злато устата не ще да яде,
дори килограм да й някой даде.
Мечтае езикът за хлебеца мек
и всичко, което си хапва човек.

Това е жестоко! Да гинеш от глад,
когато със злато си лъвски богат.
И дарба, която си счел за късмет,
да прави живота ти трижди проклет.
Че всяко богатство си има цена,
когато във него е скрита злина.

Разкажал се някога царят Мидас.
Отрекъл в сърцето си тъмната страст.
И в миг му пораснали двете уши
за древна поука към всички души.
Че даже магаре с хомота си клет
храна си намира до хорския плет.

Ни злато му трябва, ни дарба от мрак,
но свежа тревица след тежкия впряг.
Че Господ дори за смирената твар
промисля в живота й нужния дар.
А онзи наемник със алчни очи
душата си в ада докрай ще вгорчи.

КОРОНА ИСТИНСКА, ОТ ТРЪНИ...

Дали ленивецът на трона
със власт, имоти и пари
за своята бляскава корона
на Господ Бог благодари?

Дали честта си ще прегърби
или ума си ще смути,
когато със цена от скърби
главата му така блести?

Кога със кирка и лопата
е борил тонове от кал,
за да се радва на позлата,
която сам е изкопал?

Не го ли позлати робия
с реки от сиромашка пот,
та да получи на тепсия
корона златна на деспот?

Душа си има най-проклета
заможният аристократ
и с куп охранени контета
споделя гнилия си свят.

Но няма да му се присъни,
напук на царския му вкус,
корона истинска, от тръни,
каквато носил е Исус...

За нея трябва Правда Свята
в слуга, подобен на Агнец...
Но где ти зов към Светлината
в циник със образ на крадец?

www.vedrin-poetry.org

Copyright © Ясен Ведрин, 2025

© Всички права запазени